

ภาค 1

ฉันสูญเสียไปแล้วซึ่งทุกสิ่ง...เหลือแต่เพียง
ความว่างเปล่า ความมืดมิด ความตาย และ...บรรดาสิ่งที่ไร้ตัวตน

จอห์น ดอนน์¹

¹ John Donne (ค.ศ. 1571-1631) นักบวชชาวอังกฤษผู้เป็นกวีแนวอภิปรัชญาและนักกฎหมาย
จากบทกวี *A Nocturnall Upon St. Lucy's Day*

บทนำ

อากาศในรถเย็นเยียบเหมือนป่าช้า ผมชอบเปิดเครื่องปรับอากาศให้แรงสุด อุณหภูมิที่ลดลงจะทำให้ตื่นตัว เปิดวิทยุไว้เบาๆ แต่ยังได้ยินเสียงเพลงซึ่งดังกลบเสียงเครื่องยนต์เพียงเล็กน้อย เป็นเพลงของวง อาร์.อี.เอ็ม ในยุคแรกเกี่ยวกับไทล่และฝนนี้แหละ ผมเลยสะพานคอร์นวอลล์มาได้ประมาณแปดไมล์ อีกไม่นานจะเข้าเขตเซาท์เคนานและตัวเมืองเคนาน แล้วข้ามเส้นเขตแดนเข้ารัฐแมสซาชูเซตส์ ตะวันตรงหน้าผมยอแสงที่ละน้อยยามใกล้ค่ำ

ในคืนที่พวกเขาเสียชีวิต รถสายตรวจมาถึงก่อน แสงสีแดงสาดจ้าในความมืด ตำรวจสายตรวจสองนายรุดเข้ามาในบ้าน แต่ยังคงคุมเชิงอยู่ ต่างตระหนกกว่าพวกตนมาตามเสียงโทรศัพท์จากคนที่เบ็นตำรวจเหมือนกันซึ่งกลายเป็นผู้เสียหาย แทนที่จะเป็นที่พึ่งของผู้เคราะห์ร้าย

ผมนั่งกุมศีรษะในโถงทางเดิน ขณะที่พวกเขาเข้าไปในครัวบ้านเราที่บรรจุลิน เหลือบมองศพภรรยาที่ปลุกของผม ผมมองตำรวจนายหนึ่งขึ้นไปตรวจค้นชั้นบนสักครู่ ส่วนอีกนายตรวจสภาพห้องนั่งเล่น ห้องกินอาหาร

ตลอดเวลานั้นห้องครัวคอยเชิญชวนให้พวกเขากลับเข้าไปเป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ ผมเงี้ยหูฟังเมื่อตำรวจวิทยุไปหาหน่วยตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ แจ้งว่า คงเป็นฆาตกรรมสองรายซ้อน ผมได้ยินน้ำเสียงสะท้อนใจของคนพูด แต่เขา ตั้งใจสื่อสารสิ่งที่เห็นอย่างเยือกเย็นที่สุดอย่างที่ตำรวจที่ดีพึงกระทำ แต่กระนั้น พวกเขายังไม่วายสงสัยผม พวกเขาเป็นตำรวจนี่นะ คงรู้ดีกว่าใครอื่นว่าคนเรา ทำอะไรก็ได้ แม้จะเป็นพวกเดียวกันก็เถอะ

แล้วทุกคนก็เงี้ยกันไป ตำรวจนายหนึ่งไปอยู่ข้างรถ อีกนายอยู่ข้างผม ในโรงทางเดิน จนกระทั่งตำรวจสืบสวนอีกหลายนายมาถึงข้างนอก ตามด้วย รถพยาบาล แล้วพากันเข้ามาในบ้านของเรา เพื่อนบ้านมาเยือนอบนระเบียงและ ตามประตูรั้วของตนเอง บางคนเข้ามาดูใกล้ ๆ ว่าเกิดอะไรขึ้นกับคู่สามีภรรยา หนุ่มสาวที่มีลูกสาวผมบลอนด์ตัวเล็ก ๆ

“เบิร์ต” ผมยกมือขี้ตาเมื่อได้ยินเสียงคันทูขณะสะอื้นจนตัวโยน วอลเตอร์ โคลเฝ้ามองผมอยู่ แมงกียืนห่างออกไปข้างหลัง แสงไฟจากรถ สายตรวจสาดจับใบหน้าแต่เขาก็ยังดูซีดเซียวอยู่ดี คงสะท้อนใจในสิ่งที่เห็น ข้างนอกมีเสียงรถอีกหลายคันแล่นเข้ามาจอด เจ้าหน้าที่กู้ชีพมาถึงประตูแล้ว โคลจึงเบนความสนใจไปจากผม “เจ้าหน้าที่กู้ชีพมาแล้วครับ” ตำรวจสายตรวจ นายหนึ่งรายงานเมื่อมีชายหนุ่มหน้าซีดเผือดมาขึ้นข้าง ๆ โคลพยักหน้ารับ แล้วผายมือไปทางครัว

“เบิร์ต” โคลเรียกซ้ำ คราวนี้น้ำเสียงร้อนรนและหนักแน่นกว่าเดิม “อยากเล่าหน่อยไหมว่าเกิดอะไรขึ้นที่นี่”

ผมจอดรถในลานจอดรถหน้าร้านดอกไม้ สายลมอ่อนโยนมา ชายเสื้อโค้ตพลั่ว ระบายคล้ายมือเด็ก อากาศในร้านเย็นกว่าที่ควรจะเป็น และหอมกรุ่นกลิ่นกุหลาบ ดอกกุหลาบไม่เคยเสื่อมความนิยมหรือหมดฤดูกาล

ชายคนหนึ่งก้มลงพิจารณาไปไม้หนามันวาวของพีชสีเขียวต้นเล็ก ๆ

พอผมเข้าไป เขาก็ค่อยๆ ยึดตัวขึ้นด้วยท่าทางเมื่อยซบ

“สวัสดิ์ครับ” เขาทัก “รับดอกไม้อะไรครับ”

“ผมอยากได้กุหลาบ เอาสักสิบสองดอก ไม่ใช่สิ ยี่สิบสี่ดอกดีกว่า”

“ได้เลยครับ” ชายร่างใหญ่ หัวล้าน อายุราวหกสิบเศษ เดินท้อๆ แทบ
ไม่ย่อเข้า ข้อมือรวบรวมด้วยโรคข้ออักเสบ

“เครื่องปรับอากาศไม่ดี” เขาพูด ขณะเดินผ่านแผงควบคุมไฟฟ้า
แบบเก่าบนผนังเขาก็ปรับสวิทช์ แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ร้านนี้เก่าแก่ มีห้องควบคุมอุณหภูมิติดกระจกด้านหน้ายาวจดผนัง
อีกฟาก เขาเปิดประตู บรรจงหยิบดอกกุหลาบขึ้นจากถังในห้อง พอครบ
ยี่สิบสี่ดอกก็ปิดประตูไว้อย่างเดิม วางดอกไม้ลงบนแผ่นพลาสติกที่เคาน์เตอร์

“ห่อของขวัญไหม”

“ไม่ต้องครับ แผ่นพลาสติกดีแล้ว”

เขามองผมครู่หนึ่ง และผมก็แทบจะได้ยินเสียงไซกัญแจความทรงจำ
เมื่อเขาพยายามนี้ให้ห่อ

“ผมรู้จักคุณจากที่ไหนหรือเปล่า”

ผู้คนในเมืองนะลิมง่าย แต่เมื่อออกมาข้างนอกความทรงจำก็อยู่ได้นานขึ้น

รายงานอาชญากรรมเพิ่มเติม

กองบัญชาการตำรวจ หมายเลขคดี 96-12-1806

นครบาลนิวยอร์ก

ความผิด ฆาตกรรม

ผู้ตาย ซูซาน พาร์เกอร์ ผิวขาว เพศหญิง

เจนนิเฟอร์ พาร์เกอร์ ผิวขาว เพศหญิง

สถานที่เกิดเหตุ 1219 ถนนไฮบาร์ต ในห้องครัว

วันที่เกิดเหตุ 12 ธันวาคม 1996

เวลา ประมาณ 21.30 น.

วิธีการ

ถูกแทง

อาวุธ

มีคม คาดว่าเป็นมีด (หาไม่พบ)

เจ้าหน้าที่ผู้รายงาน

สืบตำรวจเอก วอลเตอร์ โคล พนักงานสอบสวน

ปรากฏรายละเอียดดังนี้

วันที่ 13 ธันวาคม 1996 ข้าพเจ้าไปที่บ้านเลขที่ 1219 ถนนไฮบาร์ท ตามคำขอของนายตำรวจเจอร์ลด์ เคิร์ช ที่ให้ส่งตำรวจสืบสวนไปทำรายงานคดีฆาตกรรม

เจ้าทุกข์คือตำรวจสืบสวนระดับสอง ชาร์ลี พาร์เกอร์ ให้การว่าเขาออกจากบ้านเวลา 19.00 น. หลังจากมีปากเสียงกับซูซาน พาร์เกอร์ผู้เป็นภรรยา เขาไปที่บาร์ทอมส์ไอ้กและอยู่ที่นั่นจนถึงเวลาประมาณ 01.30 น. ของวันที่ 13 ธันวาคม เขากลับเข้าบ้านทางประตูหน้าและเห็นเครื่องเรือนในโรงไม้เป็นที่เป็นทาง เมื่อเข้าไปในห้องครัวก็พบภรรยาที่ถูกลูกสาว เขาแจ้งว่าภรรยาถูกมัดติดกับเก้าอี้ในครัว แต่ร่างของลูกสาวถูกย้ายจากเก้าอี้ที่อยู่ติดกันมาวางพาดร่างมารดา เขาโทรศัพท์แจ้งตำรวจเมื่อเวลา 01.55 น. และคอยอยู่ในที่เกิดเหตุ

ชาร์ลี พาร์เกอร์ระบุตัวเหยื่อทั้งสองรายต่อข้าพเจ้าว่าที่อยู่ในห้องครัวคือซูซาน พาร์เกอร์ (ภรรยา อายุ 33 ปี) และเจนนิเฟอร์ พาร์เกอร์ (บุตรสาว อายุ 3 ปี) ซูซาน พาร์เกอร์ถูกมัดติดกับเก้าอี้ในครัว บนพื้นบริเวณกลางห้องโดยหันหน้าไปทางประตู เก้าอี้ตัวที่สองวางอยู่ข้าง ๆ ยังมีเชือกติดอยู่ที่ผนังฝั่งเจนนิเฟอร์ พาร์เกอร์นอนหงายพาดตักมารดา

ซูซาน พาร์เกอร์ไม่ใส่รองเท้า สวมกางเกงยีนสีน้ำเงินกับเสื้อสีขาว เสื้อถูกฉีกขาดตึงลงมาถึงเอว เผยให้เห็นทรวงอก กางเกงยีนกับกางเกงในถูกตึงลงมาที่น่อง เจนนิเฟอร์ พาร์เกอร์ไม่ใส่รองเท้า สวมชุดนอนสีขาวลายดอกไม้สีฟ้า

ข้าพเจ้าได้สั่งการให้แอนนี่ มิงเกลลา เจ้าหน้าที่พิเศษด้านสถานที่เกิดเหตุ มาตรวจสอบโดยละเอียดแล้ว หลังจากคลาเรนซ์ ฮอลล์ เจ้าหน้าที่ชั้นสูตร

ยืนยันว่าเหยื่อเสียชีวิตแล้วและให้เคลื่อนย้ายศพได้ ข้าพเจ้าไปที่โรงพยาบาลพร้อมกับศพ เข้าสังเกตการณ์ขณะนายแพทย์แอนโทนี โลบใช้เครื่องมือตรวจร่องรอยการข่มขืนและมอบให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้รวบรวมพยานหลักฐานดังรายการต่อไปนี้

- 96-12-1806-M1 เสื้อสีขาจากศพชูซาน พาร์เกอร์
(เหยื่อหมายเลข 1)
- 96-12-1806-M2 กางเกงยีนสีน้ำเงินจากศพ
เหยื่อหมายเลข 1
- 96-12-1806-M3 กางเกงชั้นในผ้าฝ้ายสีฟ้าจากศพ
เหยื่อหมายเลข 1
- 96-12-1806-M4 ขนเพชรที่ร่วงจากการหวี
ของเหยื่อหมายเลข 1
- 96-12-1806-M5 คราบของเหลวจากอวัยวะเพศ
ของเหยื่อหมายเลข 1
- 96-12-1806-M6 เศษเนื้อจากใต้เล็บมือขวา
ของเหยื่อหมายเลข 1
- 96-12-1806-M7 เศษเนื้อจากใต้เล็บมือซ้าย
ของเหยื่อหมายเลข 1
- 96-12-1806-M8 ผมหั้วที่ร่วงจากการหวีผมด้านหน้าขวา
ของเหยื่อหมายเลข 1
- 96-12-1806-M9 ผมหั้วที่ร่วงจากการหวีผมด้านหน้าซ้าย
ของเหยื่อหมายเลข 1
- 96-12-1806-M10 ผมหั้วที่ร่วงจากการหวีผมด้านหลังขวา
ของเหยื่อหมายเลข 1
- 96-12-1806-M11 ผมหั้วที่ร่วงจากการหวีผมด้านหลังซ้าย
ของเหยื่อหมายเลข 1

96-12-1806-M12	ชุดนอนผ้าฝ้ายสีขาวลายฟ้า จากศพเจนนีเฟอร์ พาร์เกอร์ (เหยื่อ หมายเลข 2)
96-12-1806-M13	คราบของเหลวจากอวัยวะเพศ ของเหยื่อหมายเลข 2
96-12-1806-M14	เศษเนื้อจากใต้เล็บมือขวา ของเหยื่อหมายเลข 2
96-12-1806-M15	เศษเนื้อจากใต้เล็บมือซ้าย ของเหยื่อหมายเลข 2
96-12-1806-M16	ผมที่ร่วงจากการหวีผมด้านหน้าขวา ของเหยื่อหมายเลข 2
96-12-1806-M17	ผมที่ร่วงจากการหวีผมด้านหน้าซ้าย ของเหยื่อหมายเลข 2
96-12-1806-M18	ผมที่ร่วงจากการหวีผมด้านหลังขวา ของเหยื่อหมายเลข 2
96-12-1806-M19	ผมที่ร่วงจากการหวีผมด้านหลังซ้าย ของเหยื่อหมายเลข 2

นี่เป็นการมีปากเสียงที่รุนแรงอีกครั้งหนึ่ง ที่แย่งกว่านั้นคือมันเกิดขึ้นหลังจาก
เราาร่วมรักกันแล้ว ถ้าถ่านจากการทะเลาะกันครั้งก่อนๆ ประทุขึ้นใหม่ เรื่องผม
เอาแต่ตี้มเหล้า นึกถึงแต่ความขมขื่นและสมเพชตัวเองจนไม่สนใจเจนนี เสีย
ร่องไห้ของซูซานโล่หลังมาในคำคืนเย็นเยียบขณะที่ผมบึ่งบั้งออกจากบ้าน

เดินยี่สิบนาทีก็ถึงบาร์ ร่างกายคลายความตึงเครียดลงเมื่อไอร์แลนด์เทอร์กี
แก้วแรกตกถึงท้อง และเมื่อผมเมาได้ที่ก็เริ่มโกรธ จากนั้นก็ฟุ่มฟาย โศกเศร้า
สำนึกผิด คับข้องใจเหมือนอย่างเคย ตอนผมออกจากร้านก็เหลือแต่พวก

คอทองแดง พวกซีเมาก็เก่งคอร์ดร้องเพลงแข่งกับวงแวนแฮเลนในตู้เพลง ผมเดิน
โซเซไปที่ประตูและตกบันไดด้านนอก หัวเข่ากระแทกกรวดเซิงบันไดจนเจ็บระบม

แล้วผมก็โซซัดโซเซกลับบ้านด้วยอาการเวียนหัวและคลื่นไส้ ทรยนต์
หลายคันหักหลบกันเป็นน้ำเป็นหลังเมื่อผมเข้าไปบนถนน พวกคนขับหน้าเหวอ
ด้วยความตกใจและโกรธ

ผมควานหาลูกกุญแจเมื่อมาถึงประตู ลูกกุญแจครูดเป็นรอยสีขาวยาวได้
แม่กุญแจตอนผมพยายามไขเข้าไป มีรอยขูดขีดอยู่แล้วหลายรอยได้แม่กุญแจ

ผมรู้ว่ามึ่สิ่งผิดปกติทันทีที่เปิดประตูหน้าและก้าวเข้าไปในโถง ตอนผม
ออกไปบ้านอบอุ่น เครื่องทำความร้อนเปิดเต็มที่เพราะเจนนีเฟอร์รี่หันาว
เป็นพิเศษตอนหน้าหนาว แกเป็นเด็กน่ารักแต่อ่อนแอ เปราะบางเหมือนแจกัน
ลายคราม ขณะนี้บ้านเย็นพอ ๆ กับคำคืนข้างนอก เย็นยะเยือกเหมือนป่าช้า
ชั้นวางดอกไม้ทำด้วยไม้มะฮอกกานีล้มอยู่บนพรม กระจ่างต้นไม้แตกเป็น
สองเสี่ยงท่ามกลางกองดินจากกระจ่าง รากต้นคริสต์มาสในกระจ่างโพล่
ออกมาดูน่าเกลียด

ผมร้องเรียกชื่อชูซานครั้งหนึ่ง แล้วเรียกซ้ำดังกว่าเก่า สร้างเมฆทันที
ผมเหยียบบันไดขั้นแรกที่ขึ้นไปยังห้องนอนแล้วตอนที่ได้ยินเสียงประตู
หลังบ้านกระแทกอย่างลึ้งจានในครัว ผมเอื้อมหยิบปืนโคลต์เดลตาเอสดี
โดยสัญชาตญาณ แต่มันวางอยู่บนโต๊ะทำงานของผมที่ชั้นบน ซึ่งผมผละมาก่อน
มีปัญหากับชูซานและเผชิญอีกเหตุการณ์ในเรื่องราวชีวิตคู่ที่อ่อนแอของเรา
ตอนนั้นผมได้แต่ก่นด่าตัวเอง และต่อมามันก็กลายเป็นสัญลักษณ์แทน
ความล้มเหลวทั้งหลายและความโศกสลดทั้งปวงของผม

ผมขยับไปทางห้องครัวอย่างระวังตัว ปลายนิ้วไล่ไปตามผนังเย็นเยียบ
ด้านซ้าย ประตูครัวแฉกหน้อย ๆ ผมเลื่อนมือไปเปิดซ้ำ ๆ “ซูซี่” ผมร้องเรียก
ขณะที่ก้าวเข้าไปในครัว เท้าลื่นพริตเมื่อเหยียบอะไรหนึ่ง ๆ ผมก้มลงมองและ
รู้สึกเหมือนตกนรกอยู่

ในร้านดอกไม้ ชายชราหรือที่ตามองด้วยความฉงน เขาส่ายนิ้วตรงหน้าผมอย่างเป็นมิตร

“ผมแน่ใจว่าคงรู้จักคุณจากที่ไหนสักแห่ง”

“ไม่ใช่มัง”

“คุณมาจากแถวนี้หรือเปล่า อาจเป็นเคนาน มอนเทอเรย์ หรือว่าไอทิส”

“ไม่ใช่หรอก จากที่อื่นนะ” ผมมองเขาเหมือนจะบอกว่าเป็นแค่การถามไถ่ที่เขาไม่ต้องต่อความยาวสาวความยืดก็ได้ แล้วก็เห็นว่าเขาถอยไป ผมเกือบจะใช้บัตรเครดิต แต่เปลี่ยนใจเป็นเงินสดในกระเป๋าเงินมาวางบนเคาน์เตอร์

“จากที่อื่น” เขาพูดพลางพยักหน้า เหมือนมีความนัยลึก ๆ สำหรับเขา “ต้องเป็นเมืองใหญ่แน่ ผมพบคนจากที่นั่นเยอะแยะ”

แต่ผมออกจากร้านแล้ว ตอนขับรถออกมายังเห็นเขามองตามผมจากตรงกระจกหน้าร้าน น้ำหยดเบา ๆ จากก้านกุหลาบลงพื้นข้างหลังผมเป็นแอ่ง

รายงานอาชญากรรมเพิ่มเติม (ต่อ)

หมายเลขคดี 96-12-1806

ซูซาน พาร์เกอร์นั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้สนในห้องครัว หันหน้าไปทิศเหนือทางประตูครัว ห่างจากเพดานห้องครัวเหนือศีรษะสิบฟุต ห่างจากผนังทิศเหนือเจ็ดนิ้ว และห่างจากผนังด้านตะวันออกหกฟุตสามนิ้ว สองแขนถูกมัดไว้หลัง และ...

มีเชือกเส้นเล็กมัดติดกับซี่พนักเก้าอี้ เท้าแต่ละข้างถูกมัดกับสองขาเก้าอี้ ผมคิดว่าใบหน้าเธอที่มีเส้นผมปรกอยู่เกือบทั้งหน้าดูเหมือนจะมีเลือดอาบจนไม่เห็นผิวหนัง ศีรษะเธอหงาย ลำคอเหวอะหวะเหมือนเป็นปากที่ส่องกำลังหวีดร้องไร้เสียงทั้งที่เลือดแดงกำกบปาก ลูกสาวของเรานอนแผ่พาดักเธอ แขนข้างหนึ่งห้อยอยู่ตรงหว่างขาแม่

ห้องรอบ ๆ ทั้งสองคนแดงเดือด เหมือนเป็นเวทีโศกนาฏกรรมสยองขวัญของผู้แก่แก่นซึ่งใช้เลือดล้างเลือด เลือดเปื้อนเพดานและผนังห้องราวกับบ้านได้รับบาดเจ็บปางตาย เลือดนองชั้นคัลกับพื้นและเหมือนจะกลืนกินเงาสะท้อนของผมไว้ในสีแดงกำ

ซูซาน พาร์เกอร์จุมกั๊ก อាកการบาดเจ็บเกิดจากการกระทบกับผนังหรือพื้น รอยเลือดที่ผนังใกล้ประตูห้องครัวมีเศษกระดูกแตกหลายชิ้น ขนจุมก และน้ำมูก...

ซูซานพยายามจะวิ่งไปขอความช่วยเหลือให้ลูกสาวของเรากับตัวเธอเอง แต่ไปไม่ได้ไม่เกินประตู มันจับตัวเธอได้ กระชากผมเธอแล้วเหวี่ยงไปกระทบผนัง ก่อนจะลากตัวเธอกลับไปเก้าอี้และไปสู่ความตายในสภาพเลือดท่วมและเจ็บปวด

เจนนิเฟอร์ พาร์เกอร์นอนแผ่พาดตั๊กมารดา มีเก้าอี้ไม้สนในห้องครัวตัวที่สองตั้งอยู่ข้างมารดาของเธอ เชือกที่มีตรอบพนักเก้าอี้ตรงกับรอยที่ข้อมือและข้อเท้าของเจนนิเฟอร์

รอบตัวเจนนิเฟอร์มีเลือดไม่มากนัก แต่ชุดนอนเปื้อนเลือดที่ไหลจากรอยเลือดลึกตรงลำคอ แก่หันหน้ามาทางประตู ผมปรกหน้า บางปอยติดกรังกับเลือดตรงหน้าอก นิ้วเท้าเปล่าเป็ลือยห้อยอยู่เหนือพื้นกระเบื้อง ผมมองแก่ได้คนเดียวเนื่องจากทั้ง ๆ ที่ไร้ชีวิต ซูซานก็ยังดึงดูตสายตาผมให้มองเธอได้เช่นเดียวกับตอนยังมีชีวิต แม้จะอยู่ท่ามกลางความหายนะของชีวิตคู่เราก็ตตาม

ผมไถลตัวลงตามผนังทั้งที่ยังจับตามองเธออยู่ เสียงร้องไห้โหยหวนเหมือนทั้งสัตว์ทั้งเด็กทะเล็กมาจากส่วนลึกของหัวใจ ผมจ้องมองสาวสวยที่เคยเป็นภรรยา กับเบ้าตาเธอที่มีเลือดกบและกลวงโပ်เหมือนจะลากผมหายเข้าไปในความมืด

ดวงตาของเหยื่อทั้งสองรายถูกควัก นำจะด้วยใบมีดคมกริบคล้ายมีดผ่าตัด เนื้อบางส่วนตรงหน้าอกของซูซาน พาร์เกอร์ถูกฆ่าและ ผิวหนังจากกระดูกไหปลาร้าถึงสะดือถูกถลกออกมาบางส่วน และดึงมาพาดข้ามทรงอกข้างขวาไปวางบนแขนขวา

แสงจันทร์สาดเข้ามาทางหน้าต่างด้านหลังทั้งสองคน ทอดแสงเรือง ๆ เย็นตาลงบนพื้นเคาน์เตอร์มันปลาบ พนักกระเบื้อง และก๊อกน้ำโลหะที่อ่างล้างจาน แสงนั้นสาดเส้นผมของซูซาน อาบไหล่เปลือยเป็นสีเงิน และส่องผ่านส่วนต่าง ๆ ของเนื้อเยื่อบาง ๆ ของผิวที่ถูกถลกไปพาดแขนเหมือนเสื้อคลุมเป็นเสื้อคลุมที่บางเบาเกินกว่าจะป้องกันความหนาวเย็นได้

มีรอยเหมือนเป็นแผลกรรจบบริเวณอวัยวะเพศของเหยื่อทั้งสอง

และมันละใบหน้าของทั้งสองคนไป

ช่วงนี้มีดีเร็ว แสงไฟหน้ารถส่องต้องกิ่งไม้ใบโกธัน ขอบสนามหญ้าที่ตัดเรียบร้อยผู้รับจดหมายสี่ขาวสะอาดตา และรถจักรยานเด็กที่วางนอนอยู่หน้าโรงรถ เวลาอันลมพัดแรงขึ้น และเมื่อผมออกจากร่มไม้ก็รู้เลยว่ามันพัดปะทะรถ ตอนนั้นผมมุ่งหน้าไปทางเบกเกต วอชิงตัน เบิร์กเชียร์ฮิลล์ และเกือบจะถึงแล้ว

ไม่มีร่องรอยการบุกรุก มีการวัดขนาดห้องและสเกตซ์ภาพของห้องห้องเรียบร้อยแล้ว ทั้งสองร่างถูกเคลื่อนย้ายไปแล้ว

การใช้ผงฝุ่นตรวจหารอยนิ้วมือแฝงได้ผลดังนี้

ห้องครัว/โถง/ห้องนั่งเล่น - รอยนิ้วมือหลายรอยที่เป็นประโยชน์พิสูจน์เอกลักษณ์บุคคลได้ในเวลาต่อมาว่าเป็นของซูซาน พาร์เกอร์ (96-12-1806-7) เจนนิเฟอร์ พาร์เกอร์ (96-12-1806-8) และชาร์ลี พาร์เกอร์ (96-12-1806-9)

ประตูครัวที่เปิดไปหลังบ้าน - ไม่มีรอยนิ้วมือที่ใช้ได้ ลายน้ําบนพื้นผิว
ประตูบ่งบอกว่าถูกเช็ดออกจนเกลี้ยง ไม่มีร่องรอยโจรกรรม
ไม่พบรอยนิ้วมืออื่นใดจากการทดสอบผิวหนังของเหยื่อ
ชาร์ลี พาร์เกอร์ถูกนำตัวไปยังหน่วยสืบสวนคดีฆาตกรรมและให้ปากคำ
(ตามแนบ)

ผมรู้อยู่แล้วว่าพวกเขาทำอะไรเมื่อผมนั่งอยู่ในห้องสอบสวน ผมเอง
ก็เคยทำอย่างนี้หลายครั้งแล้ว พวกเขาสอบปากคำผมเหมือนที่ผมเคยทำกับ
คนอื่นมาก่อนหน้านั้น ใช้วิธีการพุดจาเป็นทางการแปลก ๆ ตามแบบฉบับการ
สอบสวนของตำรวจ “คุณจำได้ไหมว่าทำอะไรต่อจากนั้น” “คุณจดจำลักษณะ
นิสัยของนักดื่มคนอื่น ๆ ขณะอยู่ในร้านเหล้าได้ไหม” “คุณสังเกตเห็นสภาพ
กุญแจประตูหลังหรือเปล่า” คำถามเหล่านี้เป็นภาษาเฉพาะวงการที่ทวนทํากวน
การจงใจใช้ภาษาเฉพาะของทางการทำให้การดำเนินคดีอาญาคลุมเครือเหมือน
ควีนนุหรือในบาร์

เมื่อผมให้ปากคำแล้ว โคลก็ตรวจสอบกับทางร้านทอมส์ไอ้กซึ่งยืนยันว่า
ผมอยู่ที่นั่นตามคำให้การ จึงเป็นไปได้ที่ผมจะฆ่าลูกเมียตัวเอง

แต่กระนั้นก็ยังมีความซบซิบ ผมถูกสอบสวนครั้งแล้วครั้งเล่าเรื่อง
ชีวิตแต่งงาน เรื่องความสัมพันธ์ของผมกับซูซาน และความเคลื่อนไหวของผม
ในหลายสัปดาห์ก่อนเกิดฆาตกรรม ผมเป็นคนที่จะได้รับเงินประกันชีวิต
ก้อนใหญ่จากซูซานจึงถูกสอบปากคำเรื่องนี้ด้วย

เจ้าหน้าที่ชั้นสุตรระบุว่าซูซานกับเจนนีเฟอร์เสียชีวิตมาแล้วประมาณ
สี่ชั่วโมงเมื่อผมมาพบศพ กล้ามเนื้อลำคอและขากรรไกรล่างเริ่มแข็งตัวแล้ว
แสดงว่าทั้งสองคนสิ้นใจประมาณ 21.30 น. หรืออาจเร็วกว่านั้นเล็กน้อย

ซูซานเสียชีวิตเพราะหลอดเลือดแดงบริเวณลำคอถูกตัดขาด แต่เจนนี...
เสียชีวิตเพราะร่างกายหลังฮอร์โมนอะดรีนาลินปริมาณมาก ทำให้หัวใจห้องล่าง

เต๋นเร็วผิดจังหวะและเสียชีวิต เจนนี่เป็นเด็กที่อ่อนโยนและอ่อนไหวเสมอมาเป็นเด็กที่มีภาวะหัวใจอ่อนแอ พุดตามจริงคือแกเสียชีวิตด้วยความกลัวก่อนมาตกรจะทันปาดคอ เจ้าหน้าที่ชั้นสูตระระบุว่าเจนนี่เพอร์ขาดใจตอนโดนถลกหนังไปหน้า ซึ่งต่างจากซูซาน แต่บอกเหตุผลไม่ได้ว่าเหตุใดศพเจนนี่เพอร์จึงถูกเคลื่อนย้ายหลังสิ้นใจ

รายงานเพิ่มเติมจะตามมาภายหลัง

ลิปตำรวจเอก วอลเตอร์ โคล พนักงานสอบสวน

ผมมีข้อแก้ตัวว่าเมา ตอนคนคว่ำชีวิตลูกเมีย ผมชดวิสกี้อยู่ในบาร์เหล้า แต่ทั้งสองคนยังมาหาผมในความฝัน บางครั้งยิ้มแย้มและสวยงามเหมือนครั้งยังมีชีวิตอยู่ บางครั้งไม่มีใบหน้าและเลือดอาบเหมือนตอนที่ความตายมาพรวดไป ทั้งคู่มาคว้ามือเรียกผมให้ไปหาในความมืดซึ่งไม่มีความรักสถิตอยู่ มีแต่ความเลวร้ายชุ่มซอ้น แถมยังประดับประดาด้วยดวงตาหลายพันคู่ที่มีตบอดและไปหน้าคนตายที่โดนถลกหนัง

ผมมาถึงเอาตอนมืด ประตูรั้วปิดและคล้องกุญแจแล้ว กำแพงเตี้ย ผมจึงปีนเข้าไปได้สบาย ผมเดินอย่างระมัดระวังเพื่อไม่ให้เหยียบแผ่นหินเหนือหลุมศพหรือดอกไม้จนมายืนต่อหน้าทั้งสองคน แม้จะมีมืด แต่ผมรู้ว่าจะหาทั้งคู่ได้ที่ไหน พวกเธอเองก็จะหาผมเจอเช่นกัน

ทั้งสองคนมาหาผมเป็นครั้งคราวตอนเคลิ้มหลับ ตอนถนนหนทางมืดมืดเงียบสงัด หรือยามแสงอรุณชอกซอนผ่านช่องผ้าม่าน อาบห้องมืดสลัวให้ค่อย ๆ เรื่องรองขึ้น ภรรยากับลูกมาหาผม มาให้เห็นเป็นรูปเป็นร่างในความมืดมัว พวกเธอยืนอยู่ด้วยกัน มองผมเงียบ ๆ เลือดอาบ ตายตาไม่หลับ ทั้งสองคนมาหาผม ลมหายใจของพวกเธอโชยมากับสายลมแผ่วยามค่ำคืนไล่

แก้มผม นิ้วมือพวกเธอที่เร้นอยู่ตามกิ่งก้านต้นไม้เคาะกระจกหน้าต่างบ้านเบาๆ
ภรรยาจับลูกมาหาผมและผมก็ไม่โดดเดี่ยวอีกต่อไป

1

สาวเลิฟวัยห้าสิบสวมกระโปรงสั้นรัดรูปสีดำ เสื้อสีขาว และรองเท้าสั้นสูงสีดำ เนื้อตัวของเธอบลืนจากทุกส่วนของชุดที่สวม ดูราวกับเธอ บวมขึ้นอย่างน่าพิศวงตอนไหนสักตอนระหว่างแต่งตัวจนมาถึงที่ทำงาน เธอเรียกผมว่า “ที่รัก” ทุกครั้งที่เติมกาแฟให้ นอกนั้นเธอไม่ได้พูดอะไรอีก ซึ่งก็ดีสำหรับผม

ตอนนี้ผมนั่งข้างหน้าต่าง จ้องมองบ้านหินสีน้ำตาลแดงฝั่งตรงข้ามนานกว่าหนึ่งชั่วโมงครึ่งแล้ว สาวเลิฟต้องอยากรู้แน่ๆว่าผมมีแผนจะนั่งอีกนานแค่ไหน และเมื่อไหร่จะจ่ายเงินเสียที ข้างนอก ตามถนนหนทางย่านแอสโตเรียคลาคล่ำไปด้วยนักล่าของถูก ผมอ่าน*นិวยอร์กไทมส์*ตั้งแต่ต้นจนจบโดยไม่หลับเลย ระหว่างฆ่าเวลาคอยให้เจ้าอ้วนอลลี วัตส์โผล่จากที่ซ่อน ผมใกล้จะหมดความอดทนแล้ว

ในช่วงเวลาที่อ่อนแอ บางครั้งผมตัดสินใจจะเลิกกับ*นิวยอร์กไทมส์*รายวัน และซื้อเฉพาะฉบับวันอาทิตย์ อย่างน้อยก็อธิบายได้ว่าซื้อเพราะเล่มหนาดี อีกทางเลือกหนึ่งคือเริ่มอ่าน*เดอะโพสต์* แม้ว่าจากนั้นผมจะต้องเริ่มตัดคุปอง และเดินไปที่ร้านค้าโดยสวมรองเท้าใส่ในบ้าน

ผมจำเรื่องเจ้าพ่อสื่อชื่อรูเฟิร์ต เมอร์ต็อกที่เคยได้ยินมาได้ รวมถึงวิธีการที่เขาเข้าหาห้างสรรพสินค้าบลูมมิงเดิลส์ด้วยหวังจะให้ผู้บริหารลงโฆษณาในหนังสือพิมพ์*เดอะโพสต์*หลังจากที่เขาซื้อกิจการในทศวรรษ 1980 นายใหญ่ของบลูมมิงเดิลส์ตอบสนองด้วยการเลิกควักข้างหนึ่งและตอบว่า “คุณเมอร์ต็อกปัญหาคือพวกผู้อ่านของคุณเป็นซีซีโมย” ผมไม่ใช่แฟนตัวยงของบลูมมิงเดิลส์แต่ข้อโต้แย้งนี้ก็จูงใจให้ไม่บอกรับ*เดอะโพสต์*

ผมคงออกอาการกับ*ไทมส์*ฉบับเช้าวันนั้นมากไปหน่อยจนชักอยากฆ่าสายข่าว มีการแถลงว่าแซนเซล แมกกี ผู้พิพากษาศาลสูงสุดของรัฐ ซึ่งตามสำนักข่าวบางแห่งบอกว่าเป็นผู้พิพากษาที่บดเซบที่สุดในนิวยอร์ก จะเกษียณในเดือนธันวาคมและอาจได้รับการเสนอชื่อให้เป็นคณะกรรมการในองค์การเฮลท์แอนด์ฮอสพิทิลประจำเมือง

แค่เห็นชื่อแมกกีพิมพ์อยู่ผมก็รู้สึกแยแล้ว ช่วงทศวรรษ 1980 เขาเป็นประธานการพิจารณาคดีหญิงผู้หนึ่งซึ่งถูกข่มขืนตอนอายุเก้าขวบโดยชายอายุห้าสิบสี่ปีชื่อเจมส์ จอห์นสัน ผู้ดูแลสวนสาธารณะเพิร์ลแมนและถูกตัดสินไปแล้วว่ามีความผิดในข้อหาปล้น ทำร้ายร่างกาย และข่มขืน

แมกกีพลิกคำตัดสินชี้ขาดของคณะลูกขุนที่จะชดใช้เงินสามล้านห้าแสนดอลลาร์สหรัฐให้แก่ฝ่ายหญิง ด้วยคำพูดดังต่อไปนี้ “เด็กไร้เดียงสาคนหนึ่งถูกข่มขืนอย่างโหดเหี้ยมโดยไม่มีต้นสายปลายเหตุที่ประจักษ์ชัดแม้แต่คนเดียว แต่ถึงอย่างไร นี่ก็เป็นภัยอันตรายอย่างหนึ่งของการดำรงชีวิตในสังคมสมัยใหม่” ครั้งนั้นผมเห็นว่าการพิจารณาคดีของเขาดูจะใจจัดใจดำและเป็นการอ้างเหตุผลไม่เข้าท่ามาพลิกคำตัดสิน บัดนี้เมื่อเห็นชื่อเขาตรงหน้าอีกหลังจากรณีเรื่องเกิดขึ้นกับครอบครัวของผม ความคิดเห็นของเขาก็ดูจะน่าชิงชังขึ้นอีกมาก เป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่าคุณงามความดีล่มสลายเมื่อเผชิญกับความโหดชั่ว

ขณะลบชื่อแมกกีออกไปจากความคิด ผมพบหนังสือพิมพ์อย่างประณีต กตพทายเลขบนโทรศัพท์มือถือและเบนสายตาไปยังหน้าต่างชั้นบนของ

อพาร์ทเมนต์ค่อนข้างโหดร้ายตรงข้าม มีคนรับสายหลังจากกริ่งเรียกสามครั้ง แล้วเสียงผู้หญิงก็พูดทักทายเบา ๆ อย่างระวังตัว มีเสียงการตีหม้อลับนุหรืออยู่ในสาย เหมือนเสียงประตูบาร์ครูดผ่านพื้นปูน

“บอกไอ้อ้วนแพนคุณว่าผมมารับ อย่าให้ต้องไล่จับกันล่ะ” ผมพูดกับเธออีกว่า “ผมโคตรเบื่อ แล้วก็ไม่ได้คิดจะวิ่งเล่นไปทั่วทั้งที่ร้อนแบบนี้” ผมรวบรัดตัดความ ผมตัดสาย วางเงินห้าดอลลาร์ไว้บนโต๊ะ และก้าวออกไปยืนที่ถนน คอยให้เจ้าอ้วนออลลี วัตส์ตักใจเล่น

ตัวเมืองอยู่ในช่วงกลางฤดูร้อนที่อากาศร้อนขึ้น ซึ่งคงจะหมดฤดูในวันรุ่งขึ้นพร้อมกับการมาเยือนของพายุฝนฟ้าคะนอง ตอนนี้อากาศร้อนจนหลายคนสวมเสื้อยืดคอกลม กางเกงผ้า และแว่นกันแดดแพง ๆ ได้ และร้อนจนทำให้เหงื่อท่วมชุดสูททันทีที่ห่างเครื่องปรับอากาศถ้าโชคไม่ดีจนต้องทำงานอย่างผม ไม่มีแม้แต่ลมพัดคลายร้อนสักกูป

สองวันก่อน พัดลมตั้งโต๊ะตัวเดียวพยายามโหมพัดอากาศร้อนที่อ้อยอิ่งอยู่ในสำนักงานของเบนนี่ โลว์ยานบรูกลินไฮตส์ออกไป จากหน้าต่างที่เปิดกว้างบานหนึ่ง ผมได้ยินคนพูดภาษาอาหรับกันบนถนนแอตแลนติกและได้กลิ่นอาหารจากร้านโมริออคันสตาร์ที่อยู่ห่างไปครึ่งช่วงตึก เบนนี่เป็นผู้ค้าประกันผู้ตองหาเมื่อไม่ถึงที่เชื่อใจเจ้าอ้วนออลลีว่าจะไม่หลบหนีคดี ความจริงคือเขาวินิจฉัยความคร่ำคร่าในระบบยุติธรรมของเจ้าอ้วนนั้นผิดไปต่างหาก จึงเป็นเหตุผลหนึ่งที่เบนนี่จะยังเป็นผู้ค้าประกันเมื่อไม่ถึงต่อไป

เงินที่นำเสนอนี้ในคดีเจ้าอ้วนออลลี วัตส์คู้มค่า และยังมีเรื่องราวเบื้องลึกที่ร้ายแรงยิ่งกว่าพวกหนีประกันตัวส่วนใหญ่ ไหนจะเรื่องพันธบัตรทำหีนดอลลาร์สหรัฐในคดีเจ้าอ้วนออลลี ซึ่งเป็นผลจากการเข้าใจผิดระหว่างออลลีกับผู้มีอำนาจทางกฎหมาย และเรื่องใบสั่งซื้อที่แสดงกรรมสิทธิ์ถูกต้องของรถเซฟวีเบเรตตาปี 1993 รถเมอร์เซเดสปี 1990 รุ่น 300 เอสอี และรถสปอร์ตหรูอีกหลายคัน ทุกคันล้วนเข้ามาอยู่ในครอบครองของออลลีด้วยวิธีการผิดกฎหมาย

เจ้าอ้วนออลลีเริ่มถึงخالงเมื่อตำรวจสายตรวจตาไวนายหนึ่งซึ่งรู้จัก ชื่อกระหน่อนของออลลีดีในฐานะอะไรสักอย่างที่ไม่ถึงขั้นหัวใจในโลกไร้กฎหมาย อันชั่วช้า เขาเห็นรถเซฟวิที่ถูกคลุมอยู่ใต้ผ้าใบกันน้ำจึงเรียกตรวจทะเบียนรถ

ทะเบียนเหล่านั้นเป็นทะเบียนปลอม ออลลีจึงถูกรวบตัวไปสอบปากคำ เขาปิดปากเงียบแต่เก็บข้าวของแผ่นหินทันทีที่ได้ประกันตัวเพื่อเลี้ยงไม่ตอบคำถามที่จะตามมาว่าใครเอารถมาให้เขาครอบครอง ลือกันว่าต้นทางคือซัลวา-โตเร “ซอนนี่” แฟร์เรรา ลูกชายของหัวหน้าแก๊งมาเฟียชื่อดัง ระยะเวลาไม่กี่อาทิตย์มานี้มีข่าวลือว่าความสัมพันธ์ของสองพ่อลูกเริ่มระหองระแหง แต่ไม่มีใครพูดถึงสาเหตุ

“เรื่องของไอ้พวกเวรตะไลทั้งนั้น” เบนนี่ โลว์พูดขึ้นวันหนึ่งที่สำนักงาน
“แล้วเกี่ยวอะไรกับเจ้าอ้วนออลลีด้วย”

“จะไปรู้มันระอะ อยากรู้โทรถามแฟร์เรราเอาใหม่”

ผมมองเบนนี่ โลว์ เขาหัวล้านเล็กน้อยและเท่าที่ผมรู้จักก็ล้านมาตั้งแต่อายุ ยี่สิบต้นๆ หัวเกลี้ยงเกลามีเหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดพราว สองแก้มแดงก่ำ เหงียงห้อย เหมือนขี้ผึ้งละลาย สำนักงานเล็กๆ ของเขาอยู่ที่ชั้นบนร้านขายของฮาลาล มีกลิ่นหึ่งอับชื้น ผมไม่แน่ใจเหตุผลที่ตัวเองรับปากทำงานชิ้นนี้ด้วยซ้ำ ในเมื่อผมมีเงินอยู่แล้ว ทั้งเงินประกันชีวิต เงินจากการขายบ้าน เงินจากบัญชีที่เคยฝากร่วมกัน แล้วยังมีเงินสดจากกองทุนเพื่อการเลี้ยงชีพ ส่วนเงินของเบนนี่ โลว์ ก็ไม่ได้ทำให้ผมมีความสุขยิ่งขึ้น คงเพราะผมอยากมีอะไรทำบ้างนั่นแหละ

เบนนี่ โลว์กลืนน้ำลายดังเอือก “อะไรกัน ทำไมมองผมอย่างนั้น”

“เบนนี่ คุณรู้จักผมใช่ไหม”

“หมายความว่าอะไร ก็รู้จักนะสิ ต้องการเอกสารอ้างอิงไหม เอาไป” เขาแค้นหัวเราะ มืออวบอูมผายออกเหมือนขอร้อง “เอาไปละ” เขาถามอีก น้ำเสียงประหม่า และนี่เป็นครั้งแรกที่ทำทางเขาดูหวาดๆ ผมรู้ว่านี่มีคนพูดเรื่องผมมาหลายเดือนแล้วตั้งแต่เกิดคดีฆาตกรรม พูดเรื่องที่ผมทำหรืออาจทำ สายตา

เบนนี่ที่มองมาบอกผมว่าเขาได้ยินเรื่องเหล่านั้นแล้ว และคงเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง การที่เจ้าอ้วนออลลีหนีไม่ใช่สิ่งที่เข้าใจได้ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาต้องขึ้นศาลคดีกระทำความผิดเรื่องรถที่ถูกขโมยมา แม้ว่าความสัมพันธ์ที่น่าเคลือบแคลงกับตระกูลแพร์เรราทำให้ค่าประกันตัวในคราวนี้สูงขึ้นก็ตาม แต่ออลลีมีทนายความเก่งไว้ใจได้ นอกจากนั้นเขายังมีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจรถยนต์เพียงอย่างเดียวคือทำป้ายทะเบียนรถที่เกาะโรเกอร์ส ฉะนั้นจึงไม่มีเหตุอันควรให้ต้องหนี และไม่มีความผิดใดๆที่เขาต้องเสี่ยงชีวิตด้วยการซื้อตัวขონนี่แบบนี้

“ไม่เอาใจหrok เบนนี่ ไม่มีอะไร ได้ข่าวอะไรเพิ่มก็บอกด้วยแล้วกัน”

“ได้เลย” เบนนี่ตอบ ท่าทางค่อยโล่งใจ “คุณจะเป็นคนแรกที่รู้”

ขณะที่ผมออกจากสำนักงานของเขา ได้ยินเขาพูดพิมพ์พาดังไม่ชัดว่าพูดอะไร แต่กลับคล้อยคลอนคิดว่าเบนนี่ โลว์พูดว่าผมเป็นฆาตกรเหมือนพ่อ

รุ่งขึ้นผมเสียเวลาตามหาคู่ขาคนปัจจุบันของออลลีโดยการสอบถามคำอย่างรอบคอบเกือบทั้งวัน และอีกห้าสิบนาทีในเช้าวันนี้ยืนยันว่าออลลีอยู่กับเธอจริง ด้วยวิธีการที่สะดวกง่ายดายอย่างการโทรถามร้านอาหารไทยในย่านนั้นว่าอาทิพย์ที่แล้มีใครสั่งอาหารไปที่บ้านเลขที่นั่นบ้าง

ออลลีชอบอาหารไทยมาก และก็เหมือนกับพวกหลบหนีส่วนใหญ่ที่ไม่หึงความเคยชินเดิมๆ ทั้งที่หลบหนีอยู่ คนเราไม่ค่อยยอมเปลี่ยนแปลงตัวเอง พวกโง่เง่าจึงมักโดนตามเจอได้ง่ายดาย พวกนี้บอกรับนิเทศสารเต็มๆ กินอาหารร้านที่เคยกิน ดื่มเบียร์ยี่ห้อเดิม เรียกสาวคู่ขาคนเก่า และนอนกับหนุ่มๆ หน้าเดิม หลังจากผมขู่ว่าจะเรียกผู้ตรวจการณ์ด้านสุขภาพ โรงแรมจึงหรีดแนวเอเชียชื่อแวงคือกซันเฮาส์จึงยอมรับว่าส่งอาหารไปให้ลูกค้าคนหนึ่งชื่อโมนิกา มัลเรนตามที่อยู่ในย่านแอสโตเรีย นั่นละที่ทำให้ผมมาตีตึกกาแฟ อ่าน*นวยอร์กไทมส์* และโทรไปปลุกเจ้าออลลี

ออลลีเปิดประตูห้องสองสามหนึ่งเจ็ดอย่างบ้องตันตามคาดหลังจากผมโทรไปประมาณสี่นาที เขาโผล่หัวออกมา แล้วออกวิ่งตุ้มตุ้ตตุ้มตุ้มลงบันไดไป

ที่ทางเท้า รูปร่างหน้าตาเขาตลกดี เส้นผมเรียบแปล้พาดกลางหัวล้าน ขอบเอว ยางยืดของกางเกงสีน้ำตาลยืดยืดคาคดพุงมึนๆ โมนิกา มัลเรนต้องรักเขามาก จึงอยู่กับเขาได้ เพราะเขาไม่มีเงินและหน้าตาดูไม่ได้เลย แปลกที่ผมออกจะชอบ เจ้าอ้วนออลลี วัตส์

เขาเพิ่งก้าวลงบนทางเท้าเมื่อคนวิ่งออกกำลังกายในชุดวอร์มสีเทาผู้มีชุด โพล์มาตรงหัวมุม วิ่งเข้ามาใกล้ออลลีแล้ววิ่งเขาสามนัดด้วยปืนเก็บเสียง เลื้อยสี่ขาของออลลีเป็นลายจุดสีแดงทันทึและร่างเขาก็ล้มพับลงกับพื้น เจ้านักวิ่งผู้ถนัดซ้ายยื่นมองร่างนั้นและยิงเจาะหัวอีกนัดหนึ่ง

มีเสียงคนหวีดร้อง ผมเห็นสาวผมสีน้ำตาลเข้มคนหนึ่ง ล้นนิษฐานว่าคง เป็นโมนิกา มัลเรนผู้เป็นฝ่ายหมดๆ ชะงักอยู่ที่ประตูพาร์ตเมนต์ของเธอก่อน จะวิ่งมาที่ทางเท้า คุกเข่าลงข้างออลลี สองมือลูบหัวล้านโซกเลือดแล้วร้องไห้ นักวิ่งซึ่งถอยไปแล้วกำลังเดินฟุตบอลเหมือนนักมวยคอยระงับเริ่มยก และแล้ว เขาก็หยุด เดินกลับมาเหนียวไก่อปิ้งเดียวเข้ากลางกระหม่อมของหญิงสาว เธอล้มทับร่างออลลี วัตส์ แผ่นหลังของเธอบังศีรษะเขา บรรดาผู้เห็นเหตุการณ์ วิ่งหากที่กำบังหลังรถยนต์ บ้างก็เข้าไปในร้านค้า รถราบนถนนหยุดชะงัก

ผมกำลังจะข้ามถนน ปืนสมิทแอนด์เวสสันอยู่ในมือตอนที่นักวิ่งออกวิ่ง เขาก็มศีรษะต่ำ เคลื่อนไหวรวดเร็ว มือซ้ายยังถือปืนนั้น แม้จะสวมถุงมือดำ แต่เขาไม่ทิ้งปืนในที่เกิดเหตุ ถ้าปืนไม่มีลักษณะพิเศษคนยิงก็ต้องซื้อปืนแน่ แต่ผมว่าอย่างหลังมากกว่า

ผมเกือบจะถึงตัวเขาอยู่แล้วตอนรถเซฟวิคพาพริซซี่ดำกระจกติดฟิล์มเล่น มาจากข้างทางแล้วจอดรอเขา หากผมไม่ยิงเขาก็หนีรอด หากยิงก็มีปัญหาใหญ่ กับตำรวจ ผมตัดสินใจ เขาเกือบถึงรถเซฟวิคแล้วเมื่อผมยิงออกไปสองนัด นัดแรกโดนประตูรถและนัดที่สองเจาะเข้าแขนเสื้อข้างขวาเลือดทะลัก เขาหมุนตัวยิงสะเปะสะปะมาทางผมสองนัด ตอนที่เขายิง ผมเห็นดวงตาของเขา เบิกกว้างและวาวโรจน์ ฆาตกรอยู่ใต้ฤทธิ์ยา

เมื่อเขาหันไปอีกที รถเซฟวิก็พุ่งออกไปแล้ว คนขับคงตกใจที่ผมยิง
เลียบปล่อยให้คนฆ่าเจ้าอ้วนฮอลลี วัตส์เคื่องอยู่ตรงนั้น เขายังอีกนัดหนึ่ง กระจก
ที่จอดอยู่ทางด้านซ้ายของผมแตกกระจาย ผมได้ยินเสียงคนหวีดร้องและ
แว่วเสียงไซเรนโหยหวน

นักวิ่งเร่งฝีเท้าเข้าไปในตรอก พลังเหลือวามองกลับมาทางเสียงรอกเท้า
ของผมที่ย่ำไล่หลังไปตามถนน เมื่อผมมาถึงหัวมุม กระจกหน้าต่างหนึ่งเจาะเข้า
กำแพงเหนือศีรษะผมเสียงดังสนั่น เศษคอนกรีตร่วงกราวใส่ ผมเงยหน้ามอง
เห็นนักวิ่งวิ่งเบียดตัวชิดกำแพงไปได้ครึ่งตรอกแล้ว หากเขาเลี้ยวตรงหัวมุม
สุดทางก็จะกลืนหายไปกับฝูงชน

ช่วงท้ายตรอกปลอดภัยคนอยู่ครู่หนึ่ง ผมตัดสินใจเสียงยิง ดวงอาทิตย์
คล้อยไปด้านหลังพร้อมกับที่ผมยึดตัวขึ้นยิงไปสองนัดติดๆ ผมเห็นจากทางตา
ว่าผู้คนที่สองข้างแตกกระเจิงเหมือนนกพิราบบินหนีขึ้นจากก้อนหินเมื่อไหล่ขวา
ของนักวิ่งกระตุกด้วยแรงอัดของลูกปืน ผมตะโกนให้เขาทิ้งปืน แต่เขาหันมา
อย่างเก้ ๆ กัง ๆ มือซ้ายยกปืนขึ้น ผมเสียหลักเล็กน้อย แต่ก็ยิงไปอีกสองนัด
จากระยะห่างประมาณยี่สิบฟุต เขาซ้ายของเขากระจุยตอนที่กระจกหน้าต่างหนึ่ง
เจาะเป็นรู เขาทรุดฮวบลงพังกำแพงตรอก ปืนพกไหลไปทางถังขยะและถุงดำ
อย่างไรพิษสง

เมื่อผมเข้าไปใกล้ก็เห็นใบหน้าเขาซีดเผือด ปากบิดเบี้ยวด้วยความ
เจ็บปวด มือซ้ายทำท่าจะกำอยู่แถวเข่าที่ร่องแรงโดยไม่ให้ถูกบาดแผล แต่ดวงตา
ยังแจ่มใส ผมได้ยินเสียงเขาหัวเราะคิกคักขณะยกกำแพงยื่นขึ้นและพยายาม
กระโดดหนีด้วยขาข้างที่ใช้งานได้ ผมอยู่ห่างเขาประมาณสิบห้าฟุตเมื่อเสียง
หัวเราะถูกกลบด้วยเสียงรถเบรคเอี้ยดด้านหลังเขา ผมเงยหน้าขึ้นมองเห็นรถ
เซฟวิสีดำจอดขวางท้ายซอย กระจกรถด้านผู้โดยสารเลื่อนลง และแล้วความมืด
ภายในก็ถูกทำลายด้วยแสงจากปากกระบอกปืนวูบเดียว

ร่างมือปืนผวาเฮือกแล้วล้มคะมำบนพื้น เขาชักกระตุกหนึ่งที่ ผมเห็น

รอยเปื้อนสีแดงแผ่กระจายเต็มหลังเสื้อวอร์ม ตามด้วยนัดที่สอง เลือดพุ่งกระชูด จากด้านหลังศีรษะเขาขึ้นมาในอากาศ ใบหน้าเขากระแทกกับพื้นคอนกรีตสกปรก ในตรอกครึ่งหนึ่ง ผมหลบหลังถังขยะแล้วเมื่อกระสุนนัดหนึ่งเจาะเข้ากำแพงอิฐเหนือศีรษะ ผมโพรยปรายใส่ผม กำแพงทะลุเป็นรู จากนั้นกระจกรถเซพวีก็เลื่อนขึ้น รถพุ่งพรวดไปทางตะวันออก

ผมวิ่งไปตรงที่นั่นกึ่งนอนอยู่ เลือดไหลโกรกจากบาดแผลบนร่างเป็นงาสีแดงกำบับพื้น ตอนนี้เสียงไซเรนดังใกล้เข้ามาแล้ว ผมเห็นบรรดาผู้เห็นเหตุการณ์รวมตัวกันท่ามกลางแสงแดด เผ่ามองผมที่จับจ้องศพอยู่

รถสายตรวจเข้ามาจอดในไม่กี่นาทีต่อมา ผมยกมือขึ้น วางปืนไว้บนพื้นตรงหน้า ใบอนุญาตวางอยู่ข้างๆ คนฆ่าเจ้าอ้วนอลลิ วัตสันนอนอยู่แทบเท้าผม ตอนนี้เลือดนองรอบศีรษะและไหลไปรวมกับสายน้ำสีแดงที่ค่อยๆ จับตัวขึ้นคลักในร่องระบายน้ำกลางตรอก ตำรวจสายตรวจนายหนึ่งกุมตัวผมขณะที่คูหูของเขาตบตามเนื้อตัวผม แล้วผลักผมแรงเกินเหตุให้ไปยืนพิงผนัง ตำรวจนายนี้ยังหนุ่ม อายุไม่เกินยี่สิบสามยี่สิบสี่ปี และโอหังลึนดี

“เฮ้ย เราได้ตัวนายอำเภอมือปราบไวแอดด์ เอิร์ปตรงนี้แหละ แซม” เขาร้องบอก “ยิงโคตรมันยังกับหนังเรื่อง *ไฮนูน*”

“ไวแอดด์ เอิร์ปไม่อยู่ในเรื่อง *ไฮนูน*” ผมแก้ให้ ขณะที่คูหูเขาตรวจบัตรประจำตัวผม ตำรวจนายนี้ชกกลางลำตัวผมอย่างแรงฐานตอบโต้ ทำเอาผมเข้าทรุด ผมได้ยินเสียงไซเรนอีกหลายเสียงดังอยู่ใกล้ๆ รวมทั้งเสียงหอนแฉิ่งเหตุของรถพยาบาล

“แก ไล่ตัวตลกจอมเสบ” ตำรวจหนุ่มพูด “ยิงมันทำไม”

“นายไม่ได้อยู่ตรงนี้” ผมตอบ พลังกักฟันด้วยความเจ็บปวด “ไม่มันนั้นคงยิงนายแทน”

เขากำลังจะใส่กุญแจมือผมเมื่อเสียงคุ่นहुตังขึ้น “เก็บไปเถอะ ฮาร์ลีย์” ผมเหลียวมองเพื่อนคูหูของเขาที่ชื่อแซม ริส ผมจำเขาได้ตั้งแต่สมัยเป็นตำรวจ

และเขาก็จำผมได้ เขาคงไม่ชอบใจสิ่งที่เห็นนี่หรอก

“เขาเคยเป็นตำรวจ ปล่อยเขา”

แล้วเราสามคนก็ยืนคอยเงียบ ๆ จนคนอื่น ๆ มาถึง

รถตำรวจอีกสองคันมาถึงก่อนที่รถโนวาสีน้ำตาลแก่จะส่งตำรวจนอก
เครื่องแบบนายหนึ่งลงที่ริมถนน ผมเงยหน้าขึ้นเห็นวอลเตอร์ โคลเดินเข้ามาหา
ผมไม่ได้เจอเขาเกือบหกเดือนแล้วตั้งแต่เขาได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้หมวด
เขาสวมเสื้อโค้ตหนังตัวยาวสีน้ำตาลขัดกับอากาศร้อน “ออลลี วัตลีไซ่ใหม่”
เขาถามพลางเอียงศีรษะไปทางมือปืน ผมพยักหน้า

เขาทิ้งผมไว้ตามลำพังครู่หนึ่งขณะพูดคุยกับตำรวจในเครื่องแบบและ
ตำรวจสืบสวนจากสถานีตำรวจท้องที่ ผมเห็นเขาเหวี่ยงแหอกซุ่มเสื้อโค้ต

“ไปรถฉันก็ได้” เขาพูดขึ้นเมื่อหันมาในที่สุด พลาถสบตากับตำรวจชื่อ
ฮาร์ลีย์พร้อมกับแสดงอาการไม่พอใจอย่างปิดไม่มิด เขากวักมือเรียกตำรวจ
สืบสวนอีกหลายคนมาหาแล้วอธิบายปิดท้ายเบา ๆ ด้วยน้ำเสียงสุ่ม ก่อนโบกมือ
ให้ผมไปที่รถโนวา

“เลื่อนอกดูดีนะ” ผมพูดชมเมื่อเราเดินไปถึงรถ “เลี้ยงสาว ๆ ไว้กี่คนแล้ว”

ดวงตาของวอลเตอร์เป็นประกายแวบหนึ่ง “สี่ให้เสื้อโค้ตนี่เป็นของขวัญ
วันเกิด คิดไซ่ใหม่จะทำไมฉันใส่ที่ร้อนตับแลบแบบนี้ ยิ่งไปอีกนัด”

“ไม่ก็นัดหรอก”

“รู้ไซ่ใหม่ว่ามีกฎหมายห้ามยิงปืนในที่สาธารณะ”

“ฉันน่าจะรู้ แต่ไม่แน่ใจว่าคนที่นอนตายบนพื้นรู้หรือเปล่า ส่วนคนยิงเขา
คงไม่รู้เหมือนกัน นายควรทำไปสเตอร์รณรงค์นะ”

“ตกลงตายละ ขึ้นรถได้แล้ว”

ผมทำตามที่เขาสั่ง แล้วต่อมาเราก็ไปจากริมถนน บรรดาผู้เห็นเหตุการณ์
อ้าปากค้างด้วยความฉงนขณะที่เราพ้นถนนแอดด์ยัดเยียดไป

2

ห้าชั่วโมงผ่านไปหลังการตายของเจ้าอ้วนออลลี วัตส์ แฟนสาวชื่อโมนิกามัลเรน และมีมือปืนที่ยังไม่รู้ว่าเป็นใคร ผมถูกสอบสวนโดยตำรวจสืบสวนสองนายจากหน่วยสืบสวนคดีฆาตกรรมซึ่งผมไม่รู้จักสักคน วอลเตอร์โคลไม่ได้เข้าร่วมด้วย ผมได้รับการแพสองครั้ง นอกนั้นก็ถูกทิ้งไว้ตามลำพังหลังการสอบปากคำ ทันทีที่ตำรวจสืบสวนนายหนึ่งออกจากห้องไปปรึกษากับใครสักคน ผมก็เห็นชายผอมสูงสวมสูทลินินสีเข้มแวบหนึ่ง ปลายปกเสื้อสองข้างแหลมเปี้ยบราวใบมีดโกน เนกไทไหมสีแดงไว้รอยยับ เขาดูเหมือนเอฟบีไอจอมยโส

โตะไม้ในห้องสอบสวนเก่าและมีรอยบุบกับรอยกาแฟจากกันถ้วยหลายร้อยร้อย หรืออาจจะเป็นพัน ที่ข้างโตะด้านซ้ายแถวๆ มุมโตะน่าจะมีคนใช้ตะปูชูดเนื้อไม้เป็นรูปหัวใจที่แหลกสลาย และผมจำรูปหัวใจนี้ได้จากคราวก่อนที่มาั้งในห้องนี้...

“ช่วยละสิ วอลเตอร์...”

“วอลต์ เอาเขามาอยู่นี้ไม่ดีหรอก”

โคลมองตำรวจสืบสวนหลายนายที่ยืนเรียงรายตามผนังและที่นั่งตัวอบบนเก้าอี้รอบโต๊ะ

“เขาไม่ได้อยู่ตรงนี้” โคลพูด “ตราบเท่าที่ทุกคนในห้องนี้เข้าใจร่วมกันว่า เราไม่เคยเห็นเขามา”

ในห้องสอบสวนมีเก้าอี้แน่น โต๊ะเสริมอีกตัวถูกนำเข้ามา ผมยังอยู่ในช่วงลากิจส่วนตัว และตามจริงก็กำลังจะลาออกจากกรมตำรวจในอีกสองอาทิตย์ ครอบครัวยังคงเสียชีวิตได้สองอาทิตย์แล้ว แต่ถึงตอนนี้การสืบสวนก็ยังไม่ถึงไหน ด้วยความเห็นชอบของผู้หมวดเคฟเพอร์ตีวัยใกล้เกษียณ โคลเรียกประชุมตำรวจสืบสวนที่เกี่ยวข้องกับคดีนี้และอีกสองนายซึ่งนำจับตามองในบรรดาตำรวจสืบสวนคดีฆาตกรรมที่ดึกที่สุดของเมืองนี้ การประชุมครั้งนี้เป็นทั้งการระดมความคิดและบรรยาย โดยมีเรเซล วูล์ฟเป็นผู้บรรยาย

เรเซล วูล์ฟมีชื่อเสียงในฐานะเป็นนักจิตวิทยาอาชญากรรมสาวสวย แต่ทางหน่วยยังคงยื่นกรานไม่ยอมปรึกษาเธอ เนื่องจากมีกุนชือที่เก่งกาจอยู่แล้ว คือ ดอกเตอร์รัสเซลล์ วินด์เกต แต่โคลเคยบอกไว้ว่า “วินด์เกตวาดรูปการณ์ช่วยโคตรๆ” เขาเป็นคนมือถือสากปากถือศีล สนับสนุนพวกวายร้าย นอกจากนี้ยังเป็นน้องชายของอริบตี จึงทำให้เขาเป็นไอ้เลวจอมหน้าไหว้หลังหลอกผู้ทรงอิทธิพลเหนือชั้น

วินด์เกตไปร่วมการประชุมของพวกนิคมพรอยด์ที่เมืองทัลซา โคลจึงถือโอกาสนี้ปรึกษาวูล์ฟ เธอนั่งหัวโต๊ะ เป็นหญิงสาวท่าทางเอาจริงเอาจังแต่มีเสน่ห์ในวัยสามสิบเศษ ผมสีแดงเข้มยาวประป่า สวมชุดทำงานสีกรมท่า เธอนั่งไขว่ห้าง รองเท้าส้นสูงสีน้ำเงินห้อยอยู่ที่ปลายเท้าขวา

“ทุกคนรู้เหตุผลที่เบิร์ดอยากอยู่ที่นี้” โคลพูดต่อ “หากพวกคุณเป็นเขาก็คงอยากอยู่เหมือนกัน” ผมทั้งข่มขู่ทั้งโน้มน้าวให้โคลยอมให้ผมเข้ามานั่งฟังบรรยายสรุป ผมอ้อนวอนเขาทั้งที่ไม่มีสิทธิ์ด้วยซ้ำ และวอลเตอร์ก็ยอม ผมไม่เสียใจในสิ่งที่ทำไป

คนอื่น ๆ ในห้องยังไม่เห็นด้วย ผมเห็นจากสีหน้าพวกเขาที่ทำเหมินมอง
ยกไหล่ และเบะปากไม่พอใจ ผมไม่สน ผมอยากฟังสิ่งที่วุล์ฟพูด โคลกับผมหนึ่ง
ลงคอยให้เธอเริ่ม

วุล์ฟหยิบแว่นตาจากบนโต๊ะมาสวม ทางฝั่งซ้ายของเธอมีรอยชูดขีด
เนื้อไม้ใหม่ ๆ เป็นรูปหัวใจชัดเจน เธอเหลือบมองเอกสาร ดึงจากกองมาสองแผ่น
แล้วเอ่ย

“เอาละคะ ฉันไม่ทราบว่าคุณรู้เรื่องพวกนี้ดีแค่ไหนเลยจะไปซ้ำ ๆ”
เธอหยุดครู่หนึ่ง “คุณนักสืบพาร์เกอร์คงลำบากใจสักหน่อยนะคะ” น้ำเสียง
ไม่มีการขอร้อง เป็นการพูดข้อเท็จจริงเท่านั้น พอผมพยักหน้ารับ เธอก็พูดต่อ
“สิ่งที่เราเจออยู่นี้เป็นอาชญากรรมทางเพศ พวกทารุณกรรมทางเพศ”

ผมใช้ปลายนิ้วลูบรอยชูดขีดรูปหัวใจ ร่องรอยในเนื้อไม้ดังผมกลับมาสู่ภาวะ
ปัจจุบันครู่หนึ่ง ประตูห้องสอบสวนเปิดออก จากรอยแง้ม ผมเห็นเอฟปีโอ
เดินผ่านไป เจ้าหน้าที่คนหนึ่งเข้ามาพร้อมถ้วยกาแฟสีขาวมีข้อความว่า “ฉันรัก
นิวยอร์ก” กลิ่นกาแฟเหมือนต้มไว้ตั้งแต่เช้า เมื่อผมเติมผงครีมเข้าไป น้ำกาแฟ
เปลี่ยนสีเล็กน้อย ผมจิบแล้วนิน้วน

“โดยทั่วไปแล้วอาชญากรรมทางเพศต้องมีการกระทำทางเพศเป็นองค์ประกอบ
เริ่มต้น ทำให้เกิดเหตุการณ์ต่อเนื่องจนนำไปสู่ความตาย” วุล์ฟพูดไปจิบกาแฟ
ไป “การปล้ำปล้ำผู้ตาย รวมทั้งการฉีกหน้าอกและอวัยวะเพศบ่งบอกถึง
องค์ประกอบทางเพศที่นำไปสู่อาชญากรรม ถึงแม้เราไม่มีหลักฐานว่ามีการสอดใส่
อวัยวะเพศชาย นิ้ว หรือวัตถุแปลกปลอมเข้าไปในร่างของเหยื่อทั้งสองราย
เยื่อพรหมจารีของเด็กไม่ฉีกขาดและไม่มีหลักฐานการบาดเจ็บที่อวัยวะเพศ
ในเหยื่อที่เป็นผู้ใหญ่

“เรายังพบหลักฐานที่แสดงถึงการกระทำทารุณทางเพศอันนำไปสู่

ฆาตกรรมเหยื่อที่เป็นผู้ใหญ่ถูกรับประกันก่อนตาย มีการฆ่าแหละ โดยเฉพาะที่ลำตัวด้านหน้าและไปหน้า เมื่อรวมกับองค์ประกอบทางเพศต่าง ๆ แล้ว เรากำลังรับมือกับคนที่มีความผิดปกติทางพฤติกรรมทางเพศ ซึ่งสำเร็จความใคร่ด้วยการทรมานทางร่างกายอย่างโหดเหี้ยม และฉันคิดว่าทางจิตใจด้วยเช่นกันค่ะ

“ฉันว่าเขาน่าจะเป็นผู้ชายด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้คือ เขาต้องการให้ผู้เป็นแม่ดูถูกสาวโดนทรมานและโดนฆ่าก่อนที่จะตัวเองจะโดนเหมือนกันต่อไป คนที่มีพฤติกรรมทางพฤติกรรมทางเพศจะพึงพอใจยิ่งยวดจากปฏิกิริยาที่ผู้ตายตอบสนองเมื่อถูกรับประกัน ในกรณีนี้มีเหยื่อสองรายคือแม่กับลูกให้สลับกันจัดการ เขาเปลี่ยนจินตนาการทางเพศไปเป็นการกระทำที่โหดเหี้ยม การทรมานและความตายในที่สุด”

นอกประตูห้องสอบสวน ผมได้ยินหลายเสียงที่จู่ ๆ ก็ดังขึ้น หนึ่งในนั้นคือเสียงวอลเตอร์ โคล ผมจำเสียงของอีกคนหนึ่งไม่ได้ แล้วเสียงก็เบาลง แต่ผมรู้ว่าคนเหล่านั้นพูดถึงผม เดี่ยวผมจะได้รู้เรื่องราวพวกเขาจะเอาอย่างไร

“ที่นี่กลุ่มเหยื่อที่พวกเขาดีใจมากที่สุดได้แก่สตรีมิชวาวที่เป็นคนแปลกหน้า แต่ฆาตกรอาจพุ่งเป้าไปที่ผู้ชาย รวมทั้งเด็กอย่างในคดีนี้ บางครั้งมีความเชื่อมโยงระหว่างเหยื่อกับใครสักคนในชีวิตของคนร้าย

“เหยื่อทั้งสองรายเป็นผู้ถูกเลือกโดยการเฝ้าติดตามและสอดส่องอย่างเป็นระบบ ฆาตกรคงเฝ้าดูครอบครัวนี้มาพักหนึ่งแล้ว เขารู้อุปนิสัยของสามีว่าหากไปบาร์ ก็คงหายไปนานพอที่เขาจะบรรลุสิ่งที่ต้องการ ส่วนคดีนี้ ฉันว่าฆาตกรยังไม่ล้มฤทธิ์ผลเสียทีเดียว

“สถานที่เกิดเหตุในคดีนี้ไม่ธรรมดา ข้อแรก ธรรมชาติของอาชญากรรมจะเกิดในสถานที่เปลี่ยนเพื่อให้ฆาตกรได้มีเวลาอยู่กับเหยื่อ บางคดีฆาตกรปรับเปลี่ยนที่พักอาศัยของตนเองให้เหมาะกับการสังหารเหยื่อ หรืออาจใช้รถยนต์

หรือรอตัวแปลงสภาพเพื่อก่อเหตุ ส่วนคดีนี้ฆาตกรไม่ได้เลือกทำตามที่ว่า
ฉันคิดว่าเขาคงชอบให้มีปัจจัยความเลื่อง คงอยากทำเพื่อ ‘ความสะใจ’”

สะใจ แบบผูกเงกโทลีแจ่นไปงานศพ

“การก่อเหตุครั้งนี่จึงใจจัดจกทำให้สามีแทบขาดใจเมื่อกลับมาบ้าน”

วอลเตอร์คงพูดถูก ผมไม่น่ามาฟังบรรยายสรุป การพูดตรงไปตรงมา
ของวูล์ฟพลระดับลูกเมียผมให้เข้าไปอยู่ในสถิติฆาตกรรมสยองขวัญอีก
คดีหนึ่งของเมืองโหดแห่งนี้ แต่ผมยังหวังว่าเธอจะพูดโดนใจผมและชี้เบาะแส
เพื่อกระตุ้นการสืบสวนให้รู้หน้าไปบ้าง สองอาทิตย์นานพอแล้วสำหรับ
คดีฆาตกรรม เป็นสองอาทิตย์ที่ไม่มีควมคืบหน้า ถ้าไม่ใช่คดีสุด ๆ ละก็
การสืบสวนคงช้าลงเรื่อย ๆ จนหยุดลงในที่สุด

“เหตุการณ์นี้คงระบุได้ว่าฆาตกรฉลาดกว่าคนทั่วไป เป็นคนชอบเล่นเกม
และการพนัน” วูล์ฟพูด “จริงๆ เขาคงอยากให้เหตุการณ์สะเทือนใจสุด ๆ นี้
มีส่วนชักนำให้เราสรุปได้ว่าเขาทำไปเพราะปัจจัยส่วนตัว มุ่งไปยังสามี แต่
นี่เป็นเพียงการคาดคะเนและฆาตกรรมรูปแบบนี้โดยทั่วไปไม่เกี่ยวกับตัวบุคคล
แต่อย่างใด

“ปกติแล้ว สถานที่เกิดเหตุแบ่งได้เป็นแบบจัดเตรียมไว้ ไม่ได้จัดเตรียม
หรือผสมผสานกันทั้งสองแบบ ฆาตกรที่วางแผนไว้จะวางรูปแบบฆาตกรรม
และเลือกเหยื่ออย่างรอบคอบ ส่วนสถานที่เกิดเหตุก็จะสะท้อนให้เห็นถึง
การควบคุมดูแลอย่างดี เหยื่อทั้งหลายจะตรงตามเกณฑ์ที่ฆาตกรตั้งไว้ อาจ
อาจจะสืผมด้วย อาชีพ ไลฟ์สไตล์ การใช้วิถีกักขังหน่วงเหนี่ยวตามที่เห็นใน
คดีนี้เป็นไปตามแบบฉบับ แสดงให้เห็นว่ามีการควบคุมและวางแผนไว้ เนื่องจาก
โดยปกติแล้วฆาตกรจะนำตัวผู้ตายมาอยู่ในที่เกิดเหตุ

“ในคดีฆาตกรรมชาติสัตว์ ส่วนใหญ่แล้วการฆ่าเป็นการกระตุ้นความรู้สึก
ทางเพศ มีเรื่องของพิธีกรรมเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย มักจะทำอย่างใจเย็น ลงมือ
แต่ละขั้นให้แน่ใจว่าเหยื่อยังมีชีวิตและรู้สึกตัวจนถึงช่วงสิ้นใจ พูดอีกอย่างก็คือ

ฆาตกรไม่ต้องการให้เหยื่อขาดใจตายเร็วนัก

“ดังนั้นในคดีนี้เขาจึงยังไม่สัมฤทธิ์ผล เพราะหนูน้อยเจนนิเฟอร์ พาร์เกอร์มีหัวใจอ่อนแอและหัวใจล้มเหลวเมื่อร่างกายหลังฮอว์โมนอะดรีนาลิน อีกทั้งแม่ของเด็กยังตะเกียกตะกายหนีและโดนทำร้ายด้วยการจับไปหน้ากระแทก กับผนัง จึงทำให้เธอหมดสติไปชั่วคราว ฉันเชื่อว่าฆาตกรรู้สึกว่าเขาควบคุม สถานการณ์ไม่ได้ สถานที่เกิดเหตุจึงเปลี่ยนจากที่จัดเตรียมไว้เป็นแบบไม่ได้ จัดเตรียม และหลังจากนั้นไม่นานเขาจึงลงมือฆ่าแหละ เมื่อเขาทั้งโกรธและ คับข้องใจจึงลงมือฆ่าแหละร่างทั้งสองคน”

ผมอยากลูกหนีไปเสียเดี๋ยวนี้ ผมพลาดไปแล้ว ไม่น่าเข้ามาเลย ไม่มีอะไรดีเลย

“อย่างที่ฉันได้กล่าวมา การเหื่อนอวัยวะเพศและหน้าอกเป็นลักษณะอย่าง หนึ่งของอาชญากรรมแบบนี้ แต่ในคดีนี้ไม่สอดคล้องกับรูปแบบปกติในแง่วิธีการ ที่โหดเหี้ยมต่าง ๆ ฉันคิดว่าการเหื่อนเนื้อในกรณีนี้เป็นผลจากความโกรธและ ควบคุมตัวเองไม่ได้ หรือต้องการอำพรางอะไรอย่างอื่น ส่วนสำคัญของพิธีกรรม อย่างหนึ่งเริ่มต้นไปแล้ว ฆาตกรจึงพยายามเบี่ยงเบนความสนใจ เห็นได้ชัด ว่าการฆ่าแหละชิ้นส่วนเป็นเรื่องสำคัญ มีความรุนแรงในการกระทำ เรื่องนี้ยังไม่ สัมฤทธิ์ผล แต่ก็เกิดขึ้นแล้ว”

“ทำไมคุณถึงแน่ใจนักว่าเป็นชายผิวขาว” จอยเนอร์ถาม เขาเป็นเจ้าหน้าที่ ผิวลีในแผนกสืบสวนที่ผมเคยร่วมงานด้วยครั้งสองครั้ง

“บ่อยครั้งที่ผู้กระทำความผิดคดีฆาตกรรมชาติสัตว์เป็นชายผิวขาว ไม่ใช่ผู้หญิง ไม่ใช่ชายผิวลี แต่เป็นชายผิวขาว”

“นายรอดตัวแล้วละ จอยเนอร์” ใครคนหนึ่งแซว เกิดเสียงหัวเราะครืน ช่วยคลายความเครียดที่ก่อตัวขึ้นในห้องได้ มีสักคนสองคนเหลือบมองผม แต่ส่วนใหญ่ทำเหมือนผมไม่มีตัวตน ทุกคนเป็นมืออาชีพ สนใจแต่จะรวบรวม ข้อมูลเพื่อให้เข้าใจเรื่องฆาตกรได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

วูล์ฟคอยให้เสียงหัวเราะแผ่วลง “ผลการวิจัยระบุว่ามาตรการทางเพศถึงสี่สิบสามเปอร์เซ็นต์แต่งงานแล้ว ทำสิบเปอร์เซ็นต์มีลูก อย่าไปหลงผิดคิดว่าคุณกำลังหาตัวคนสันโดษจิตวิปริตอยู่ละ เขาคอนนี้อาจเป็นคนเก่งในที่ประชุมสมาคมผู้ปกครองและครู หรือเป็นโค้ชเบสบอลในลิตเทิลลีกก็ได้

“เขาอาจมีหน้าที่การงานที่ต้องติดต่อกับผู้คน อาจเข้าสังคมเก่ง จึงใช้วิธีการนี้เลือกเหยื่อ เขาอาจมีพฤติกรรมต่อต้านสังคมในอดีต แต่อาจไม่รุนแรงถึงขนาดมีชื่อในทะเบียนประวัติของตำรวจ

“พวกพฤติกรรมชาติศัตรูมักคลั่งตำรวจหรือหลงใหลเรื่องอาวุธ เขาชอบอยู่ใกล้ชิดกับกระบวนการสืบสวนสอบสวน ฉะนั้นให้ฟังระว่างคนที่โทรเข้ามาแจ้งเบาะแสหรือต้องการแลกเปลี่ยนข้อมูล เขายังเป็นเจ้าของรถยนต์สะอาดสะอาดสภาพดี สภาพดี สะอาด เพื่อจะได้ไม่เป็นจุดสนใจ สภาพดีเพราะจะได้แน่ใจว่าไม่เกิดเหตุขัดข้องในสถานที่เกิดเหตุหรือบริเวณใกล้เคียง รถยนต์อาจดัดแปลงเพื่อให้ขนย้ายเหยื่อได้ มือจับประตูและหน้าต่างรถในที่นั่งตอนหลังถูกถอดออกตัวถังรถน่าจะเป็นเสียง ถ้าพวกคุณคิดว่าพบผู้ต้องสงสัย ให้ตรวจสอบดูว่ามีน้ำมันเพื่อไว้พร้อมหรือเปล่า รวมถึงน้ำ เชือก กุญแจมือ และสายรัด

“ถ้าคุณมีหมายค้น ให้ตรวจหาวัตถุอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศหรือความรุนแรง เช่น หนังสือโป๊ วิดีโอโป๊ สื่อราคาถูกเกี่ยวกับคดีอาชญากรรม ไวเบรเตอร์ ที่หนีบ เสื้อผ้าผู้หญิง โดยเฉพาะชุดชั้นใน บางชิ้นอาจเป็นของเหยื่อหรืออาจเอาของส่วนตัวบางอย่างมาจากเหยื่อ ลองหาสมุดบันทึกและหนังสือที่เขียนด้วยลายมือ ในนั้นอาจมีรายละเอียดของเหยื่อ จินตนาการ และจดเรื่องอาชญากรรมที่เกิดขึ้นไว้ด้วยซ้ำ ชายผู้นี้อาจสะสมเครื่องมือเครื่องมือของตำรวจและมีความรู้เรื่องกระบวนการของตำรวจแน่” วูล์ฟพูดหายใจลึกแล้วนั่งฟังเก้าอี้

“เขาจะทำซ้ำอีกไหม” โคลถาม ในห้องเงียบกริบไปครู่หนึ่ง

“ทำอยู่แล้วค่ะ แต่คุณกำลังตั้งสมมติฐานอย่างหนึ่งนะ” วูล์ฟตอบ โคลทำหน้าง

“คุณทักท้วงว่าเป็นครั้งแรก ฉันเข้าใจว่าส่งให้ไวกแคปแล้วใช่ไหมคะ”

ไวกแคป (VICAP) เป็นหน่วยงานข้อมูลอาชญากรรมอุกฉกรรจ์ของเอฟบีไอ ดำเนินงานมาตั้งแต่ปี 1985 ภายใต้การดำเนินงานของไวกแคป ต้องทำรายงานคดีฆาตกรรมต่าง ๆ ทั้งที่ปิดคดีได้แล้วหรือยังปิดไม่ได้ให้เสร็จสมบูรณ์ รวมทั้งคดีพยายามฆ่า โดยเฉพาะคดีลักพาตัว หรือเมื่อปรากฏแน่ชัดว่าคนร้ายก่อเหตุไม่เลือกหน้า กระทำการโดยปราศจากแรงจูงใจ หรือเป็นเพราะความต้องการทางเพศ รวมทั้งคดีคนหายในสถานที่ที่คิดว่ามีการกระทำผิดกฎหมาย และศพนิรนามที่รู้ลักษณะการตาย หรือที่สงสัยว่าเป็นคดีฆาตกรรม จากนั้นคดีเหล่านี้จะถูกส่งไปยังศูนย์วิเคราะห์คดีอุกฉกรรจ์แห่งชาติที่วิทยาลัยของเอฟบีไอในเมืองควอนติโก เพื่อพยายามค้นหาว่ามีลักษณะเฉพาะที่มีรูปแบบคล้ายคลึงกันอยู่ในระบบของไวกแคปบ้างไหม

“ส่งมอบรายงานนั้นไปแล้ว”

“คุณขอข้อมูลโดยรวมหรือเปล่าคะ”

“ขอแล้ว แต่ยังไม่ได้ นี่พูดกันเองนะ ลักษณะการกระทำความผิดไม่ตรงการลอกหน้าทำให้มันแปลกแยก”

“อ้อ แล้วเรื่องไบหน้าล่ะ” จอยเนอร์ถามอีก

“ฉันกำลังหาคำตอบอยู่ค่ะ” วูล์ฟตอบ “ฆาตกรบางคนเอาของที่ระลึกจากเหยื่อ กรณีนี้อาจเป็นพวกศาสนาลวงโลกหรือเอาไปเป็นของขวัญก็ได้ขอโทษนะค่ะ ฉันยังไม่แน่ใจนัก”

“คุณว่าเขาเคยลงมืออย่างนี้มาก่อนไหม” โคลถาม

วูล์ฟพยักหน้า “คงเคย ถ้าเขาเคยฆ่าคนมาก่อนก็คงซ่อนศพไว้และการฆ่าครั้งนี้คงแสดงให้เห็นถึงการปรับเปลี่ยนรูปแบบพฤติกรรมจากครั้งก่อนหลังจากฆ่าแบบเงียบ ๆ และราบรื่นเขาคงอยากพาตัวเองออกสู่เวทีมหาชน เขาอาจจะอยากให้มีคนสนใจผลงานตัวเอง ตอนนี้นักฆาตกรรมที่ไม่น่าพอใจตามความคิดของเขาอาจเป็นเหตุให้เขากลับไปใช้วิธีการเดิม ๆ หรือไม่ก็อาจ

หลบไปกบดานสักพัก นั่นก็เป็นอีกความเป็นไปได้หนึ่ง

“พจน์ได้เลย ฉันว่าเขาต้องวางแผนการเคลื่อนไหวครั้งต่อไปให้รัดกุม คราวที่แล้วพลาดและยังไม่ได้ตั้งใจ คราวหน้าเขาคงไม่พลาด คราวหน้าเขาเล่นแรงแน่ นอกเสียจากพวกคุณจะจับเขาได้ก่อน”

ประตูห้องสอบสวนเปิด โคลเข้ามาพร้อมชายอีกสองคน

“นี่คือเจ้าหน้าที่พิเศษรอสส์แห่งเอพีไอ และเจ้าหน้าที่สืบสวนบาร์ท จากหน่วยปราบปรามโจรกรรม” โคลพูด “บาร์ททำคดีของออลลี วัตส์ ส่วนเจ้าหน้าที่รอสส์ตอนนี้ทำเรื่ององค์กรอาชญากรรม”

เมื่อดูใกล้ ๆ จะเห็นเลยว่าสุทธานินของรอสส์มีราคาและเป็นแบบสั่งตัด ส่วนบาร์ทที่สวมแจ็กเก็ตสีขาวจากเจซีเพนนี่ดูกระฉอกไปเลยเมื่อเทียบกัน สองหนุ่มที่ยืนชิดผนังฝั่งตรงข้ามก้มศีรษะให้ เมื่อโคลนั่งลง บาร์ทก็นั่งตาม ส่วนรอสส์ยังคงยืนพิงผนัง

“มีอะไรที่นายยังไม่ได้บอกเราอีกไหม” โคลถาม

“ไม่มี” ผมตอบ “นายรู้พอ ๆ กับฉัน”

“เจ้าหน้าที่รอสส์เชื่อว่าซอนนี่ แพร์เรออยู่เบื้องหลังการฆ่าวัตส์กับแฟนสาว และเชื่อว่านายรู้มากกว่าที่เล่า” รอสส์หยิบอะไรบางอย่างที่แขนเสื้อทิ้งลงพื้น พร้อมกับแสดงท่าทางรังเกียจ ผมว่าสิ่งนั้นคงเจตนาให้หมายถึงผม

“ไม่มีเหตุผลที่ซอนนี่จะฆ่าออลลี วัตส์” ผมแย้ง “ว่ากันเรื่องรถยนต์ที่ขโมยมากับทะเบียนปลอม ออลลีก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะโกงอะไรจากซอนนี่แล้วคุ้มค่าเหนื่อย เขาไม่รู้เรื่องการทำงานของซอนนี่มากพอจะทำให้พวกลูกขุนเสียเวลาถึงสิบนาทีหรอก”

รอสส์ขยับกายแล้วเดินมานั่งขอบโต๊ะ “แปลกนะที่จู่ ๆ คุณก็โผล่มาตอนนี้ นานแค่ไหนนะ หกเจ็ดเดือนได้ไหม แล้วเราก็มืดพามาเทียบทันที” เขาพูดเหมือนไม่ได้ยินที่ผมพูดสักคำ เขาอายุประมาณสี่สิบหรือสี่สิบห้า แต่ดูแข็งแรงดี

ไบหน้าเป็นริ้วรอยลึก ซึ่งคงไม่ได้เกิดจากชีวิตที่มีเสียงหัวเราะ ผมพอจะรู้เรื่องเขานิดหน่อยจากวุลริช หลังจากที่วุลริชย้ายจากนิวยอร์กไปเป็นผู้ช่วยหัวหน้าเจ้าหน้าที่พิเศษของเอฟบีไอ รับผิดชอบงานในสำนักงานสาขาที่นิวยอร์ก

จากนั้นห้องก็เงียบ รอสส์เอาแต่จ้องผม ก่อนจะเบือนหน้าไปอย่างระอา “เจ้าหน้าที่รอสส์คิดว่านายยังปิดบังเราอยู่” โคลพูด “เขาอยากสอบสวนนายอีกหน่อย เผื่อไว้” สีหน้าเขาเรียบเฉย ดวงตาไร้ความรู้สึก รอสส์หันกลับมาจ้องผม

“เจ้าหน้าที่รอสส์หนักล้าจัง พยายามค้นผมให้ได้ ผมไม่มีอะไรจะสารภาพแล้ว”

“นี่ไม่ได้ดีขึ้นเลยนะ” รอสส์พูด “เห็นหนนโหว่าคุณพาร์เกอร์ไม่ยอมรับร่วมมือกับเราเลย และผม...”

โคลยกมือขัดจังหวะคำพูดของเขา “คุณสองคนปล่อยเราไว้สักเดี๋ยวแล้วไปหากาแฟหรืออะไรดื่มเถอะ” เขาแะ บาร์หยักไหลแล้วออกไป รอสส์ยังนั่งอยู่ที่โต๊ะ ทำท่าเหมือนจะพูดอีก แต่แล้วก็ลุกพรีบ เดินออกไปอย่างรวดเร็ว ปิดประตูโครมตามหลัง โคลถอนใจยาว คลายเหงาแล้วเกาะกระดุมคอเสื้อ “อย่าปากเสียกับรอสส์ เขาจะเล่นงานนายหนักและฉันจะโดนด้วย”

“ฉันบอกนายทุกอย่างเท่าที่รู้เกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว” ผมยืนยัน “เบนนี่ โลว์ คงรู้มากกว่าแต่ฉันไม่แน่ใจนะ”

“เราคุยกับเบนนี่ โลว์แล้ว จากที่เขาพูด ไม่รู้บ้ออะไรเลยจนเราไปบอกเขานั่นแหละ” เขาหมุนปากกาในมือเล่น “‘เฮ้ย ก็แค่กู’ กิจ’ เขาว่าอย่างนั้น” โคลเลียนแบบลีลาการพูดของเบนนี่ โลว์ ผมยิ้มน้อยๆ บรรยากาศตึงเครียดค่อยคลายลง

“นายกลับมาทานเท่าไรแล้ว”

“ราว ๆ สองอาทิตย์”

“ทำอะไรบ้าง”

ผมจะบอกเขาได้อย่างไรว่าผมเตร็ดเตร่ไปตามถนน เวะเวียนตามสถานที่ที่เจนิเฟอร์ ชูซาน กับผมเคยไปด้วยกัน และได้แต่มองออกไปจากหน้าต่างอพาร์ทเมนต์ นึกถึงคนที่ฆ่าภรรยา กับลูกสาวว่ามันน่าจะอยู่ที่ไหน ผมรับทำงานให้เบนนี่ โลว์ เพราะเกรงว่าหากไม่ออกไปทำอะไรเสียบ้าง ผมอาจเอาปืนยิงกรอกปากตัวเองก็ได้

“ไม่มีอะไรมาก ฉันวางแผนจะไปแวะหาพวกนกต่อหน้าเก่า เพื่อจะได้ข้อมูลใหม่ๆ บ้าง”

“จนถึงขั้นนี้ก็ยิ่งคว้าน้ำเหลว นายได้ทำอะไรไหม”

“ไม่ได้”

“ฉันไม่ได้ขอให้นายวางมือ แต่...”

“นายขอไม่ได้ พุดมาตรงๆ เลย วอลเตอร์”

“ตอนนี้ที่นี่ไม่เหมาะ นายก็รู้เหตุผล”

“งั้นหรือ”

โคลโยนปากกาลงบนโต๊ะแรงๆ มันกระเด็นไปที่ขอบโต๊ะ ค้างอยู่ประเดี๋ยวแล้วตกลงพื้น ผมว่าตอนนั้นเขาคงอยากชกผมสักหมัด แต่แล้วความโกรธก็หายไปจากดวงตาของเขา

“แล้วค่อยคุยกันใหม่”

“ก็ได้ นายจะให้อะไรฉันหรือ” ผมเห็นรายงานหลายชิ้นจากกลุ่มงานตรวจพิสูจน์กระสุนและชิปนาอูธในกองเอกสารบนโต๊ะ เพียงแค่ห้าชั่วโมงก็ได้รับรายงานแล้ว เห็นได้ชัดว่าเจ้าหน้าที่รอสส์เป็นคนที่จะเอาอะไรก็ได้

ผมพยักหน้าไปทางกองเอกสาร “กลุ่มงานตรวจพิสูจน์กระสุนว่าไงเรื่องกระสุนที่เด็ดหัวมีอปีนนั้น”

“ไม่ใช่เรื่องของนาย”

“วอลเตอร์ ฉันเห็นเจ้าหนุ่มนั้นตาย มีอปีนก็ยิงฉัน กระสุนวิดทะเลูกำแพงไปเลย ใครบางคนช่างมีรสนิยมโดดเด่นเรื่องอาวุธ”

โคลยังเงียบอยู่

“ไม่มีใครที่ใช้อารุทหนักแบบนี้แล้วไม่มีคนรู้เห็น” ผมพูด “นายให้ข้อมูลฉันมาทำต่อสิ คงได้เรื่องมากกว่า”

โคลคิดสักครู่แล้วพลิกเอกสารของกลุ่มงานตรวจพิสูจน์กระสุนฯ “เราได้ลูกกระสุนปืนกลมือ ขนาด 5.7 มม. น้ำหนักสามกรัมนิด ๆ”

ผมผิวปาก “เป็นกระสุนปืนไรเฟิลย่อส่วน แต่ยังคงปืนพกนั่นหรือ”

“ลูกกระสุนทำจากพลาสติกเป็นหลัก แต่หุ้มโลหะจึงไม่เสีयरูปทรงตอนปะทะ เมื่อโดนรังมือปืน กระสุนก็ถ่ายแรงส่วนใหญ่ไปจนแทบไม่มีแรงเหลือตอนทะลูดอก”

“แล้วนัดที่ยิงโดนกำแพงล่ะ”

“กลุ่มงานตรวจพิสูจน์กระสุนคำนวณว่าอัตราความเร็วจากปากกระบอกปืนมากกว่าสองพันฟุตต่อวินาที”

นี่เป็นลูกกระสุนที่เร็วเหลือเชื่อ ปืนบราวนิง 9 มม. ยิงลูกปืนหนักเจ็ดกรัมเศษด้วยความเร็วประมาณหนึ่งพันหนึ่งร้อยฟุตต่อวินาที

“พวกเขาประเมินว่ากระสุนชนิดนี้จะเจาะทะลุเสื้อเกราะกันกระสุนเคพลาร์ได้เหมือนเป็นกระดากฟ้า ในระยะยิงหกร้อยฟุต กระสุนทะลุทะลวงได้ถึงห้าสิบชั้น แม้แต่กระสุนแม็กนัม .44 ยังยิงทะลุเกราะกันกระสุนได้ในระยะประชิดเท่านั้น”

“แต่พอโดนเป้าอ่อนเข้า...”

“ก็หยุด”

“ทำในประเทศไซโคม”

“ไม่ใช่ กลุ่มงานตรวจพิสูจน์กระสุนบอกว่าเป็นของยุโรป ของเบลเยียมนะ เรียกกันว่า ‘ไฟฟ์-เซเวน’ ตัวอักษรเอฟกับเอ็นเป็นตัวใหญ่ตามชื่อผู้ผลิต ปืนต้นแบบผลิตโดยเอฟเอ็นเฮอ์สตัล สำหรับปฏิบัติการต่อต้านก่อการร้ายและช่วยเหลือตัวประกัน แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เอาออกมาใช้นอกกองกำลังความมั่นคง

แห่งชาติ”

“นายติดต่อผู้ผลิตหรือยัง”

“เราจะลองดู แต่ฉันเดาว่าคงขาดตรงคนกลางนี่แหละ”

ผมลุกขึ้นยืน “ฉันจะลองถามหลาย ๆ ที่ดู”

โคลเก็บปากกามาโบกตรงหน้าผมเหมือนครู่ที่ไม่ค่อยปลื้มนักเมื่อสอนลูกศิษย์อวดฉลาด “รอสล์จ้องจะเล่นงานนายอยู่นะ”

ผมฉกปากกามาแล้วตัวเขียนหมายเลขโทรศัพท์มือถือไว้หลังสมุดจดของโคล

“เป็นอย่างนี้ทุกที่ ที่นี้ฉันไปได้หรือยัง”

“ขอแม้อย่างหนึ่ง”

“ว่ามา”

“ฉันอยากให้นายแวะมาบ้านหน่อยคืนนี้”

“ขอโทษที วอลเตอร์ ฉันไม่ออกงานสังคมอีกแล้ว”

ท่าทางเขาเสียใจ “อย่าทำตัววังเง่าสิ นี่ไม่ใช่งานสังคม ไปเถอะ ไม่งั้นรอสล์จะจับนายขังลิ้ม นี่แหละที่ฉันห่วง”

ผมลุกขึ้นเดินออกไป

“แน่ใจนะว่านายเล่าทุกเรื่องแล้ว” โคลถามไล่หลัง

ผมไม่หันมา “บอกทุกเรื่องที่รู้แล้วไง วอลเตอร์”

ซึ่งก็จริง อย่างน้อยก็โดยหลักการ

ยี่สิบสี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ ผมพบกับอีโม เอลลิสัน

อีโมพักอยู่ในโรงแรมโกโรโกโสใกล้ย่านอีสต์ฮาร์เลมที่รับแต่แขกประเภทโสเภณี ตำรวจ หรืออาชญากร หน้าห้องผู้จัดการกันด้วยแผ่นเพลกซิกลาส ไม่มีใครอยู่ข้างใน ผมเดินขึ้นบันไดไปเคาะประตูห้องอีโม ไม่มีเสียงตอบแต่ได้ยินเสียงงานกลับ

“อีโม นี่เบิร์ดนะ ขอคุยหน่อย”

ผมได้ยินเสียงฝีเท้าเดินมาที่ประตู

“ฉันไม่รู้ไม่เห็นอะไรทั้งนั้น” อีโมพูดผ่านประตูไม้ “ไม่มีอะไรจะบอก”

“ฉันยังไม่ได้ถามอะไรเลย เอาน่า อีโม เปิดประตูเถอะ เกิดเรื่องกับ
เจ้าอ้วนออลลี ฉันอาจช่วยได้ ให้ฉันเข้าไปเถอะ”

เสียงกริบอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะมีเสียงโซ่ประตูดังแกรกกราก ผมก้าวเข้าไป
ข้างในเมื่อประตูเปิด อีโมถอยไปติดหน้าต่างแต่ยังถือปืนอยู่ ผมปิดประตู
ตามหลัง

“ไม่ต้องใช้ปืนหรอก” ผมบอก อีโมขยับปืนไปวางบนตู้ข้างเตียง ทำทาง
เขาค่อยโล่งใจเมื่อไม่ต้องถือปืน ปืนไม่ใช่วิธีการของอีโม ผมสังเกตเห็น
นิ้วมือซ้ายของเขาพันแผลไว้ มีรอยสีเหลืองที่ชายผ้าพันแผล

อีโม เอลลีสันเป็นชายวัยกลางคนร่างผอม หน้าตาซีดเซียว ทำงานให้
เจ้าอ้วนออลลีเป็นครั้งคราวมาประมาณห้าปีแล้ว เขาเป็นช่างเครื่องธรรมดาๆ
แต่ซื่อสัตย์และรู้ว่าเมื่อไหร่ควรปิดปากสนิท

“นายรู้ไหมว่าเขาอยู่ที่ไหน”

“ติดต่อก็ไม่ได้”

เขาทิ้งตัวลงนั่งบนขอบเตียงที่เก็บเรียบร้อย ห้องสะอาดและมีกลิ่นน้ำยา
ปรับอากาศ มีภาพพิมพ์อยู่ภาพสองภาพบนผนัง หนังสือ นิตยสาร และของใช้
ส่วนตัวจัดวางเป็นระเบียบตามชั้นวางของของโฮมดีโพท์ “ฉันได้ข่าวว่านายทำงาน
ให้เบนนี่ โลว์ ทำไม่ถึงเป็นนี้ได้ล่ะ”

“ก็แค่งาน” ผมตอบ

“นายส่งออลลีไปตาย นี่ผลงานของนาย” อีโมกล่าวโทษ

ผมยืนฟังประตู “ฉันอาจจะไม่ทำแบบนั้น เบนนี่ โลว์ยังพอรับเรื่องนี้ได้
แต่ฉันจำเป็นต้องมีเหตุผลดี ๆ ที่จะไม่ส่งตัวเขาไป”

ความขัดแย้งในใจเผยออกมาทางสีหน้าของอีโม มือทั้งสองข้างประสาน

กันและบิดไปมา ตาเหลือบมองเป็นอีกหนสองหน ท่าทางอีโม เอลลีสันขวัญหนีดีฝ่อ

“เขาหนีทำไม อีโม” ผมถามเบาๆ

“เขาเคยบอกว่านายเป็นคนดี คนตรง” อีโมพูด “จริงหรือ”

“ไม่รู้สิ แต่ฉันไม่อยากเห็นออลลีเป็นอันตราย”

อีโมมองผมครู่หนึ่งและดูเหมือนซึ่งใจอยู่

“ปีลีนะสิ ปีลี ปีลาร์นะ รู้จักไหม”

“รู้จัก” ปีลี ปีลาร์เป็นมือขวาของซอนนี่ แพร์เรอ

“เขาเคยมาเดือนละไม่กี่ครั้ง มาเอารถ เอาไปใช้สักสองชั่วโมงแล้วก็เอามาคืน รถไม่เคยขังกันสักครั้ง เป็นข้อตกลงที่ออลลีตั้งขึ้น จะได้ไม่ต้องใช้หนี้ให้ซอนนี่ เขาจัดการติดป้ายทะเบียนปลอมและเตรียมพร้อมไว้ให้ตอนปีลีมาถึง

“อาทิตย์ที่แล้วปีลีมารับรถแล้วขับออกไป คินนั้นฉันไม่สบายเลยมาตีกไปหน่อย เป็นผีนะ ตอนฉันมาถึง ปีลีก็ไปแล้ว

“พอถึงหลังเที่ยงคืน ฉันนั่งคุยอยู่กับออลลีไปกลางๆ ระหว่างคอยปีลีเอารถมาคืน ฉันได้ยินเสียงโครมใหญ่ข้างนอก พอเราออกไปดูก็เห็นรถของปีลีอัดกับประตูใหญ่ ตัวเขาซบอยู่กับพวงมาลัย หน้ำรถยุบ เราคิดว่าเขาคงขับรถชนและไม่อยากนั่งแกรวรอไปเรื่อยๆ

“หัวของปีลีเหวอะตรงที่กระทบกระจกหน้ารถ ในรถเลือดนอง ออลลีกับฉันเข็นรถไปที่ลานจอดรถ แล้วออลลีก้โทรศัพท์เรียกหมอที่เขารู้จัก หมอบอกวิธีช่วยให้รู้สึกตัว แต่ปีลีแน่นิ่ง ตัวซีด ออลลีเลยเอาใส่รถเขาพาไปหาหมอ หมอกำชับให้พาส่งโรงพยาบาลเพราะคิดว่ากะโหลกปีลีแตก”

ตอนนี้ทุกเรื่องพังพรุจากอีโม ทันทีที่เปิดปาก เขาก็อยากเล่าให้จบๆ เหมือนได้ลดภาระในเรื่องที่รู้ด้วยการเล่าออกมา “ทั้งสองคนเถียงกันอยู่ครู่หนึ่ง แต่หมอกคนนั้นรู้จักคลินิกเอกชนที่จะไม่ซักไซ้ ออลลีเลยยอม หมอโทรไปที่คลินิก ส่วนออลลีกกลับมาเอารถที่ลานจอดรถ

“อลลิทราซอนนี่แต่ไม่มีคนรับสาย เขาขับรถไปด้านหลัง แต่ไม่ยอมยก
ทิ้งรถไว้ที่นั่นเพื่อว่าตำรวจจะมายังอย่างที่เราๆ กัน แล้วเขาก็โทรไปเล่าเรื่อง
ที่เกิดขึ้นให้เจ้านายฟัง เจ้านายบอกให้อยู่เฉยๆ แล้วจะส่งคนมาจัดการให้

“อลลิออกไปเลื่อนรถให้พ้นสายตา แต่พอกลับเข้ามา หน้าตายิ่งแยกว่า
ปีลีอีก อาการไม่ดีเลย มือไม้สั่นระริก ฉันถามเขาว่า ‘มีอะไร’ เขาบอกแค่
ให้ฉันกลับไปและอย่าบอกใครว่าฉันอยู่ที่นั่นด้วย เขาจะไม่พูดอะไรอีก บอกแต่
ให้ฉันออกไป

“เรื่องที่ผมได้ข่าวต่อมาก็คือตำรวจบุกค้นสถานที่ อลลิได้ประกันตัว
แล้วหายไป ฉันสาบานได้ นี่เป็นเรื่องล่าสุดที่ผมได้ข่าว”

“แล้วทำไมต้องพบบิน”

“สมุณคนหนึ่งของเจ้านายมาที่นี่เมื่อสองวันก่อน” อีโมกลืนน้ำลาย “บ็อบบี้
ซีออร์รา เขาอยากรู้เรื่องอลลิ อยากรู้ว่าฉันอยู่ที่นั่นหรือเปล่าวันที่ปีลีประสบ
อุบัติเหตุ ฉันตอบว่า ‘เปล่า’ แต่แค่นั้นยังไม่พอ”

อีโม เอลลิสันเริ่มร้องไห้ เขาชูนิ้วที่พันแผลไว้หลายนิ้ว ค่อยๆ แก้ออก
นิ้วหนึ่งอย่างเบามือ

“เขาพาฉันขึ้นรถไป” เขาชูนิ้ว ผมจึงเห็นว่า มีแผลพุพองขนาดใหญ่
เป็นรูปร่างแหวน ตอนที่ผมเห็น ดูเหมือนมันตันตบๆ ได้ “ที่จุดบุหรีในรถนะ
เขาเอาที่จุดบุหรีในรถเผานิ้วฉัน”

ยี่สิบสี่ชั่วโมงต่อมา เจ้าอ้วนอลลิ วัตส์ก็ถูกปลิดชีพ